

lig til at sikre den første Bruger mod senere Registrering fra anden Side, ligesom den berettiger ham til selv at faa Mærket registreret. I saa Henseende er Bestemmelsen i Overensstemmelse dels med Krav, der fra forskellig Side rejstes paa Haagerkonferencen, dels med den tidligere omtalte Højesteretsdom af 13. Februar 1924. Under den paagældende Sag krævedes i Henhold til Varemærkelovens § 10, 3. Stk. Registreringen her i Landet ophævet af et Varemærke, som Sagsøgeren oplyste, at han tidligere havde taget i Brug i Holland. Herimod indvendtes det bl. a. fra Sagsøgtes Side, hvad der isvrigt ansaas for at være in confesso, at Varemærket ikke havde været brugt her i Landet, og at Forudsætningen for Anvendelsen af Varemærkelovens § 10, 3. Stk. derfor ikke forelaa. Sø- og Handelsretten sluttede sig til denne Betragtning, men blev underkendt af Højesteret, der udtalte: „Da Apellanten har benyttet det omstridte Mærke, inden Indstævnte fik det registreret o. s. v.“ uden aabenbart at tillægge det nogen Betydning, at Benyttelsen ikke havde fundet Sted her i Landet.

I Paragraffens sidste Stykke er foreskrevet en Præklusionsfrist af 5 Aar, inden hvilken Sag om Ophævelse af et Varemærkes Registrering maa rejses.

Fra svensk Side udtaltes det paa de nordiske Konferencer til Begrundelse af en saadan Præklusionsfrist, at uden denne vilde en Mærkeindehaver faa en højst usikker Stilling, idet et registreret Mærke, som af dets Indehaver i en Række Aar var anvendt upaataalt og endog i god Tro, og som derfor havde faaet en Slags faktisk Berettigelse, pludseligt kunde frakendes ham, hvorigenem Tilliden til registrerede Mærkers Retskraft paa en betænkelig Maade blev rokket. Paa den anden Side virkede det mindre tiltalende, at en i og for sig ugyldig Registrering skulde erholde Gyldighed gennem den forurettedes Undladelse af at gøre sin Ret gældende inden en vis Tid, særlig da denne Undladelse kunde bero paa, at han ikke kendte Registreringen og maaske endog havde savnet Anledning til at foretage Efterforskninger i saa Henseende, grundet paa, at den, der havde ladet Mærket registrere, forsætligt havde opsat dets Benyttelse, til Præklusionstiden var udløbet.

Naar man imidlertid, saaledes som gjort i nærværende Forslag, indskrænker Præklusionsfristen til kun at finde Anvendelse, hvor Mærkeindehaveren har ladet Mærket registrere i god Tro, vil de væsentligste Betæneligheder, der kan anføres imod at opstille en Præklusionsfrist, der i sig selv maa

findes naturlig, formentlig bortfalde. Særlig bemærkes, at i det ovenfor omtalte Tilfælde, hvor Registreringen saa at sige hemmeligholdes, idet Brugen af Mærket opsættes til Præklusionsfristens Udløb, vil det være forbundet med de yderste Vanskeligheder at afkræfte den alt overvejende Formodning for, at ond Tro foreligger.

Forslaget er i sin nuværende Form i Overensstemmelse med den reviderede Pariserkonventions Artikel 6 b, Afsnit 2 og 3, hvor der med Hensyn til de der omtalte Mærker udtales:

„Der skal indrømmes en Frist paa mindst 3 Aar, i hvilken Udsettelse af saadanne Mærker kan kræves. Fristen skal løbe fra den Dag, da Mærket blev registreret.

Der skal derimod ikke kunne fastsættes nogen Frist, inden hvilken Mærker, som er begært registreret i ond Tro, skal kunne forlanges udsettelse“.

Til § 11.

Der var paa de nordiske Konferencer Enighed om at udtale, at et registreret Varemærke maatte antages at tabe sin Beskyttelse, hvis Indehaveren uden at gøre noget for at forhindre det fandt sig i, at andre benyttede det, saaledes at det gik over til at blive en almindelig Varebetegnelse.

Nærmere at fastsætte et Tidspunkt, fra hvilket denne Virkning skulde anses for indtraadt, antoges ikke for praktisk. Det maatte være Domstolenes Sag i hvert enkelt Tilfælde at skønne over de nærmere Omstændigheder og deres Vægt.

Der var endvidere Enighed om en Udtalelse om, at der burde være Adgang til Ophævelse af Registreringen af et Varemærke, som efter denne var gaaet over til at blive en almindelig Varebetegnelse.

Imidlertid skønnes det ikke, at en saadan Foranstaltning er nødvendig. Hvis nemlig Mærket er blevet et Fritegn, som enhver har Ret til at benytte, er det i og for sig uden Betydning, om det er registreret eller ej. Det eneste, man med Vægt kan paaberaabe sig, er Ønskeligheden af at „rense“ Varemærkeregistret for den Art Mærker. Men dels vil de Tilfælde være faa, hvor et Mærke saaledes falder i Almeneje, dels ligger det i al Fald uden for Registreringsmyndighedens Opgaver at foretage det hertil udkrævede Skøn, dels vil der næppe være tilstrækkelig Anledning for dem, der benytter Mærket, til at gaa den omstændelige Vej at æske Domstolenes Afgørelse i Stedet for ganske simpelt at vedblive med Benyttelsen, indtil Mærkeindehaveren maatte skride ind. Skul-

de d
gen,
er b
en si
i Re
som

det
af F
som

gælk
skel
skyl
oph
der
Mar

frer
ring
fælk
Par
oph
en

er i
erst

stre
ste
§ 1
slet
om
Inc

af
led
se
Ka
nu
sas
de
en
pa

soi
ni
er
ny
Re
Sk

ke
Be
Ni
fo

de dette sidste finde Sted, og han taber Sagen, idet Domstolene skønner, at Mærket er blevet en almindelig Varebetegnelse, vil en simpel Indførelse paa vedkommende Sted i Registret af Dommen gøre samme Nytte som en egentlig Ophævelse af Registreringen.

I Henhold til saadanne Overvejelser er det anset for tilstrækkeligt til Opfyldelsen af Formålet at formulere Forslaget saaledes som sket.

Til § 12.

I den tilsvarende Paragraf i den nu gældende Varemærkelov (§ 11) er det paa forskellig Maade uklare Udtryk „naar... Beskyttelsen for et registreret Varemærke er ophørt“ udgaet og erstattet med, hvad der formentlig ogsaa er Lovens Mening „i Mangel af Fornyelse bortfaldet“.

Den gamle Formulering kunde bl. a. fremkalde Tvivl med Hensyn til Registreringsmyndighedens Stilling til saadanne Tilfælde, som omhandles i den foregaaende Paragraf, hvor et Mærkes Beskyttelse er ophørt, fordi det er gaaet over til at blive en almindelig Varebetegnelse.

Ordene „i de i § 6 omhandlede Tidender“ er i Overensstemmelse med Forslagets § 6 erstattet med „Registreringstidende“.

Ifølge Paragrafens 2. Stk. skal Registreringsmyndigheden, naar Handelsministeren i Overensstemmelse med Reglerne i § 10 har paabudt, at et Mærke skal udslættes, samtidig med Bekendtgørelsen herom saavidt muligt underrette Mærkets Indehaver.

Til § 13.

Denne Paragraf er en Sammendragning af de nuværende Paragraffer 12 og 13 saaledes, at den i 1. Stk. indeholdte Bestemmelse i Overensstemmelse med Forslagets hele Karakter og med, hvad der isærvrigt allerede nu er gældende Ret, er gjort anvendelig saavel paa Gengivelser som Efterligninger af de deri nævnte Mærker, ligesom den ved en let Omredaktion er gjort anvendelig ogsaa paa Vareudstyr.

Gennem den samme Omredaktion: „eller som benytter en Gengivelse eller Efterligning af en andens registrerede Varemærke“ er det tilsigtet at ramme ogsaa den Benyttelse, der finder Sted ved Anbringelse paa Regninger, Fakturaer, Forretningspapirer, Skilte o. lign. af en andens Varemærke.

Begrundelsen for Tilføjelsen af Udtrykket „en andens Portræt“ vil fremgaa af Bemærkningerne ovenfor til Forslagets § 4 Nr. 4, hvor en tilsvarende Bestemmelse er foreslaaet indsat.

Forelagte Lovforslag m. m.

I 2. Stk. er som Grundlag for strafferetligt Ansvar foruden forsætlig Adfærd medtaget Ugatsomhed

I 2. Stk. er det fastsatte Bødemimum paa 200 Kr. udgaet, jfr. herved, at der intet Bødemimum er fastsat i den tilsvarende Straffebestemmelse i Lov af 29. Marts 1924 om Bestemmelser mod uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse § 9, hvor det hedder:

„Det er enhver forbudt i Erhvervsøjemed at benytte et Navn, Firma, Forretningskendetegn el. lign., der ikke tilkommer ham etc....“.

Til § 14.

Medens den ved Varemærkelovens Regler hjemlede Beskyttelse i strengere Forstand kun tilkommer Varemærker anmeldt af her i Landet hjemmehørende Næringsdrivende af den i § 1 omtalte Art, kan det under Forudsætning af Gensidighed ved kongelig Anordning bestemmes, at en vis Beskyttelse (ikke netop — som det siges i den hidtidige Lov — „den Beskyttelse, som denne Lov hjemler“, jfr. § 14, Nr. 3) skal blive saadanne Personer til Del, som uden for Riget driver en saadan Forretning, som i § 1 omhandlet. En saadan Gensidighed og dermed følgende Adgang til Beskyttelse er til Stede bl. a. for saa vidt angaar Personer, der er hjemmehørende i de Lande, der som Danmark har tiltraadt Pariserunionen, og som her i Landet begærer et Varemærke registreret.

Ifølge Pariserkonventionens Artikel 2 skal Personer, der tilhører et Unionsland, for saa vidt angaar Beskyttelsen af den industrielle Ejendomsret, i alle Unionens andre Lande nyde de samme Fordele, som hvert Lands Love nu indrømmer eller i Fremtiden maatte indrømme egne Undersaatter, alt dog med Forbehold af de Rettigheder, der er særligt hjemlede ved Konventionen. Til disse særligt hjemlede Rettigheder hører den ved Artikel 6 tilsikrede Adgang for Personer hjemmehørende i et af Unionslandene til at erholde deres i Hjemlandet registrerede Varemærker registreret og beskyttet „telle quelle“ i de andre Unionslande. Denne Adgang „telle quelle“ er i vor Varemærkelov i Lighed med andre Landes fortolket saaledes, at Varemærket skal modtages til Registrering her i den Skikkelse, hvori det i Hjemlandet er registreret, medens det her i Landet ikke (jfr. § 14, Nr. 3) beskyttes i videre Omfang (f. Eks. for flere Varearter) eller for længere Tid

end i den fremmede Stat. Registreringen her i Landet er, som man plejer at udtrykke det, af accessorisk Karakter, idet det egentlige Retsindhold hviler paa Hjemlandsregistreringen.

At dette medfører visse Ulemper, er aabenbart. Saaledes fremgaar det ikke af det herværende Register, om et udenlandsk Varemærke, der staaer indført her, i Virkeligheden nyder den Beskyttelse, Registret burde oplyse om. Det er muligt, at Beskyttelsestiden i Udlandet er udløbet, før den her foreskrevne Tid er forbi, og det er muligt, at den udenlandske Registrering af en eller anden Grund er svækket, saaledes at Mærket ikke længer er beskyttet i Hjemlandet, medens det her figurerer i Registret som stadig værende i Kraft. At paalægge Registreringsmyndigheden her i Landet at følge alle her i Henhold til Konventionens Art. 6 registrerede Varemærkers Skæbne i Hjemlandene er baade af Hensyn til Arbejde og Omkostninger umuligt, og Følgen er, at de Oplysninger, Varemærkeregistret indeholder om udenlandske her registrerede Mærker i Virkeligheden kan være ret unøjagtige.

Af disse og lignende Grunde har der i lang Tid rejst sig Stemmer for at komme bort fra disse uheldige Forhold. Allerede da Pariserkonventionen var til Revision paa Konferencen i Washington i 1911, blev der fra Tysklands Side fremsat Forslag om, at dette accessoriske Registreringssystem skulde ophøre og afløses af et andet, hvor Registreringen i Unionslandene af udenlandske Varemærker skulde gøres uafhængig af, om der i Hjemlandet havde fundet Registrering Sted af vedkommende Mærke. Forslaget strandede dog, idet det kun fik 5 Stemmer for, men 10 imod.

Imidlertid blev Tanken taget op igen paa Haagerkonferencen af den tyske Regering, der foreslog at ændre Pariserkonventionens Artikel 6 saaledes, at der ikke længer for i Udlandet at faa et Varemærke registreret skulde kræves Bevis for, at det var registreret i Hjemlandet, og at Beskyttelsen i det paagældende Land skulde være uafhængig af den Beskyttelse, der i Hjemlandet ydedes Mærket.

Hermed var det ikke netop tilsigtet at ophæve Beskyttelsen „telle quelle“ ifølge Konventionens Artikel 6, idet der kunde være Tilfælde, hvor det for en Næringsdrivende kunde være af Interesse, naar han benyttede sine i Hjemlandet registrerede Varemærker i samme Skikkelse ogsaa i Udlandet, at Adgangen til Registrering „telle quelle“ stod ham aaben. Men paa den anden

Side forekom det jævnlige, at en Forretningsdrivende for de samme Varer benyttede forskellige Varemærker, der var afpassede efter de forskellige Markeders særlige Smag og Vaner, og at forlange, at alle disse fra hinanden afvigende Mærker skulde registreres i Hjemlandet, hvor de slet ikke brugtes, før de kunde opnaa Beskyttelse paa de fremmede Pladser, hvor de var bestemt til at indarbejdes, maatte efter Forslagsstillernes Mening anses for en Urimelighed og medførende unødige Omkostninger.

Forslaget, der blev kraftigt understøttet fra engelsk og amerikansk Side, opnaaede denne Gang 18 Stemmer, medens kun 7 stemte imod, men strandede stadig paa Frankrigs Modstand. Hvad der fra denne Side anførtes imod det, var hovedsagelig den Frygt, de franske Handelskamre have ladet komme til Orde for, at det herved blev alt for let for Udlændinge i Frankrig at faa Varemærker registreret, som kunde vildlede Publikum og støtte illoyal Konkurrence-trafik, en Indvending, der under Hensyn til den stadig skærpede Lovgivning overalt i Landene paa dette Omraade ikke synes at være særlig overbevisende.

Imidlertid lykkedes det dog allerede paa Haagerkonferencen under Trykket af den stærke Tendens, der mere og mere gør sig gældende i den moderne Opfattelse, for at komme bort fra det gamle System, at gennemføre en enkelt Bestemmelse, der i det mindste maa siges at være en Slags Indledning til en Reform i denne Henseende. Denne Bestemmelse, der er optaget i den reviderede Konventions Artikel 6, Afsnit E lyder saaledes:

„I intet Tilfælde skal Fornyelsen af et Mærkes Registrering i Hjemlandet medføre Forpligtelse til at forny Registreringen i de andre Unionslande, hvor Mærket maatte være blevet registreret“.

Om denne Bestemmelse siger en fremragende Kender af den internationale Varemærkeret, nu afdøde Professor Osterrieth (Osterrieth: Die Haager-Konferenz 1925 S. 57):

„Saa forstaaelig eller selvindlysende denne Tanke er, beviser den netop den praktiske U hensigtsmæssighed af det nuværende accessoriske Registrerings-System, der, saaledes som den tyske Varemærkelov § 23 viser, udelukkende bliver til en Formsag, Den rent formelle Kendsgerning, at et Varemærke er registreret i Hjemlandet, er tilstrækkelig til Registrering, og Beskyttelse „telle quelle“ i de andre Lande, ligegyldig

om Registreringen i sig selv er virksom eller anfægtelig. Heller ikke kan det nægtes, at Mærkeskyttelsens accessoriske Karakter modsiger den Tanke, der hævder sig i stedse stigende Grad, at Mærkeretten skaltjene Bekæmpelsen af den illoyale Konkurrence“.

Paa de nordiske Konferencer, hvor Spørgsmaalet drøftedes indgaaende, enedes man om en Udtalelse om, at Hjemlandsregistrering ikke skulde kræves ved Registrering af Konventionsmærker uden for de Tilfælde, hvor „telle quelle“ Bestemmelsen i Art. 6 i Pariserkonventionen kom til Anvendelse.

Denne Udtalelse begrundedes med, at det ikke sjældent kunde forekomme, at en Næringsdrivende udelukkende havde Interesse i at faa et Mærke registreret i et eller andet fremmed Land, og at det i et saadant, Tilfælde medførte en unødigt Udgift for ham ogsaa at skulle skaffe sig Registrering i Hjemlandet. Den Sikkerhed mod Forsøg paa Misbrug, som man ønskede at opnaa gennem Kravet om Hjemlandsregistrering, var, i alt Fald naar der ingen Forundersøgelse fandt Sted, ganske ringe og opvejedes i hvert Fald af den Forenkling, der blev Følgen, naar det nævnte Krav bortfaldt.

Siden Afholdelsen af saavel Haagerkonferencen som de nordiske Konferencer er Pariserkonventionen imidlertid paa dette Punkt undergaaet yderligere Ændringer.

Ved den i London stedfundne Revision af Konventionen, blev der nemlig i dennes Art. 6, Afsnit B, Stk. 2 optaget følgende nye Bestemmelse:

„Varemærker skal i de andre Unionslande ikke kunne afslaa alene under Henvisning til, at de i Enkeltheder adskiller sig fra de i Hjemlandet beskyttede, naar disse Enkeltheder blot ikke forandrer Mærkernes destinktive Karakter og ej heller ændrer Mærkernes Identitet i Forhold til den i vedkommende Hjemland foretagne Registrering.“,

og som nyt Afsnit D tilføjet følgende:

„Naar et Varemærke er blevet forskriftsmæssig registreret først i Hjemlandet og derefter i et eller flere andre Unionslande, skal ethvert af de paa gældende Mærker fra Registreringsdagen at regne betragtes som uafhængigt af Mærket i Hjemlandet, for saa vidt vedkommende Mærke er i Overensstemmelse med den nationale Lovgivning i de paa gældende fremmede Lande.“

Ved Gennemførelsen af den førstnævnte af disse Bestemmelser er en af de i det foregaaende omtalte Ulemper ved det accessori-

ske Registreringssystem søgt afhjulpet, idet det herefter i nogen Grad vil være muligt for de Næringsdrivende at variere deres Mærker efter de forskellige Varemarkeders Behov, uden at det derfor af Hensyn til Registreringen i de forskellige Lande vil være nødvendigt at lade Mærkerne i alle de varierede Former registrere i Hjemlandet.

Ved sidstnævnte Konventionsændring synes den saakaldte „relative Uafhængighed“ af et Mærkes Hjemlandsregistrering fuldt gennemført. Efter den Affattelse, Konventionen herefter har faaet, vil det nemlig kun som Betingelse for en Registreringsforetagelse i et Unionsland kunne kræves, at det tilsvarende Mærke i Forvejen er registreret i Mærkeindehaverens Hjemland, hvorimod der senere ikke skal bestaa nogen Afhængighed mellem de to Mærker.

Hermed synes Kravet om Hjemlandsregistrering som Betingelse for Registrering i andre Unionslande — saaledes som af Professor Osterrieth fremhævet — at være indskrænket til en ren Formsag.

Naar hertil kommer, at man fra interesseret dansk Side ligeledes med Styrke har udtalt sig mod Kravet om Hjemlandsregistrering, og at adskillige Lande — hvoriblandt England — har givet Udtryk for samme Opfattelse, maa Tiden formentlig antages at være inde til nu ved Revisionen af den danske Varemærkelov at lade det nævnte Krav falde, idet man dog følgende almindelig international Skik i saadanne Forhold har indskrænket den nye Bestemmelser Anvendelse til kun at komme Næringsdrivende til gode, der er hjemmehørende i Stater, som gør tilsvarende Indrømmelser for her i Riget hjemmehørende.

I Overensstemmelse med ovenstaaende Betragtninger er 1. Stk. i § 14 formuleret som en almindelig Adgang for Udlændinge til under Forudsætning af, at Gensidighed foreligger, at faa registreret Varemærker her i Landet uden Hensyn til, om Mærket er registreret i vedkommende fremmede Stat, hvorimod Paragraffens 2. Stk. kommer til Anvendelse paa Næringsdrivende, der er hjemmehørende i Stater, der over for danske Varemærkeansøgere opretholder Kravet om Hjemlandsregistrering. Næringsdrivende i saadanne Stater kan kun opnaa Registrering her af deres Varemærker, naar de ved Udskrift af Varemærkeregistret i deres Hjemland godtgør, at de har erholdt et tilsvarende Mærke registreret i deres eget Land. Med Hensyn til Tidspunktet for Indleveringen af denne Udskrift henvises til det under Bemærkningerne til nærværende Forslags § 3 anførte.

Ved i den paagældende Bestemmelse at anvende Udtrykket „et tilsvarende Mærke“ tilsigtes at fyldestgøre den foran citerede Bestemmelse i Konventionens Art. 6, Afsnit B, Stk. 2. Herved synes nemlig tilvejebragt tilstrækkelig Hjemmel i Loven for Registreringsmyndigheden til — selv i de Tilfælde, hvor Afhængigheden af Hjemlandsregistreringen er opretholdt — at foretage Registrering af et udenlandsk Varemærke, selv om dette paa enkelte Punkter maatte afvige fra det i Hjemlandet registrerede Mærke, som skal danne Grundlaget for Registreringen her i Landet. Nogen Grænse mellem de Tilfælde, hvor der kun foreligger en mindre væsentlig Variation af et i Udlandet registreret Mærke, og de Tilfælde, hvor Forakellighederne er af en saadan Karakter, at der maa siges at foreligge et andet Mærke, vil ikke paa Forhaand kunne fastsættes. I hvert enkelt Tilfælde maa Afgørelsen træffes af Registreringsmyndigheden ud fra det i Konventionen opstillede Kriterium, nemlig om Mærkets distinktive Karakter ved den foretagne Ændring er blevet forandret.

Naar der i Forslaget ikke er optaget nogen Bestemmelse svarende til det i nugældende Lovs § 14 som Nr. 3 betegnede Stykke, skyldes det Hensynet til den ovenfor omtalte Bestemmelse i Konventionens Art. 6 D, hvorefter der ikke længere kan stilles Krav om fortsat Afhængighed mellem Registreringen her i Landet og Hjemlandsregistreringen.

Det er dog ikke fundet paakrævet udtrykkeligt at foreslaa denne negative Konventionsbestemmelse lovfæstet, idet det maa være uomtvisteligt, at denne Uafhængighed af Hjemlandsregistreringen foreligger, naar der ikke findes positive Lovbestemmelser om det modsatte.

Af lignende Grunde er der heller ikke i Forslaget optaget nogen Forskrift svarende til Bestemmelsen i Konventionens Art. 6, Afsnit E, idet ogsaa en saadan Regel maatte forudsætte en positiv Bestemmelse herom enten i nærværende Paragraf i Forslaget eller i dettes § 9, hvor de øvrige Bestemmelser med Hensyn til Fornyelse af Varemærkers Registrering findes.

I de følgende Stykker af Paragraffen er endelig den ved Pariserkonventionen hjemlede Prioritetsret for i Udlandet anmeldte Varemærker bibeholdt med visse Ændringer, som dels er foranlediget ved de Ændringer, som Konventionen er undergaaet, dels er nødvendiggjort ved Forslagets øvrige Bestemmelser.

I saa Henseende bemærkes særlig, at

ifølge 4. Stk. kan en Kollision finde Sted ikke blot mellem to Anmeldelser, saaledes som alene forudsat i den nugældende Varemærkelov, men ogsaa mellem en Anmeldelse og andre senere tilkomne Omstændigheder, f. Eks. Varemærkets Benyttelse, og endvidere er den i Loven omhandlede Frist paa 4 Maaneder i Henhold til den paa Haagerkonferencen vedtagne Forandring i Pariserkonventionens Art. 4 ændret til 6 Maaneder.

I 5. Stk. er det med Hjemmel i den reviderede Konventions Art. 4, Afsnit D, Stk. 3 foreskrevet, at der som Grundlag for den paaberaabte Fortrinsret skal fremsendes Bevis for Indleveringen af den Anmeldelse, hvorpaa Fortrinsretten støttes. Dette vil kunne ske ved Indsendelse af en Afskrift af Anmeldelsen, naar denne Afskrifts Rigtighed er attesteret af den Myndighed, som har modtaget den paagældende Anmeldelse. Medens det hidtil paa Grund af Registreringens Afhængighed af Hjemlandsregistreringen alene har været muligt for en Anmelder at paaberaabe sig Fortrinsret fra sit Mærkes Anmeldelse i sit eget Hjemland, er det nu desuden — i Overensstemmelse med Konventionens Art. 4, Afsnit C, Stk. 2 — her udtrykkelig fastslaaet, at det altid er den første Anmeldelse i et Unionsland, der kan danne Grundlaget for Fortrinsretten.

Endelig er der i Paragraffens sidste Stykke i Overensstemmelse med Konventionens Art. 4, Afsnit C, Stk. 3 fastsat Regler for Beregningen af de forskellige i § 14 omhandlede Frister for det Tilfælde, at Fristens sidste Dag er en officiel Lukkedag.

Af det ovenfor anførte samt af Bemærkningerne til § 3 vil det fremgaa, at det efter Affattelsen af § 14 i nærværende Forslag vilde være mindre korrekt heri at optage en Bestemmelse svarende til den i nugældende Lovs § 14, 2. Stk., Nr. 1 indeholdte. Nr. 2 sammesteds er ligeledes udeladt i Forslagets § 14 og i Stedet indsat i Forslagets § 3, som omhandler den almindelige Fremgangsmaade, der skal iagttages af den, der ønsker et Varemærke registreret, og hvor derfor saavel denne Forskrift, som ogsaa de øvrige formelle Forskrifter, der er foranlediget ved nærværende Paragrafs Bestemmelser, naturligt hører hjemme.

Hvad angaar den i Lov af 11. April 1890 som § 14, Nr. 4 betegnede Bestemmelse, der iøvrigt blev ophævet ved Lov af 12. Januar 1915, og som siger:

„Varemærket registreres, for saa vidt det ikke strider imod Moralen eller den offentlige Orden, i den Form, hvori det i den fremmede Stat er gyldigt“,

er det overvejet, hvorvidt denne Bestemmelse burde genoptages i Forslaget. Forholdet er nemlig dette, at medens Pariserkonventionen vel gør det til en Pligt for Registreringsmyndigheden at optage saadanne Varemærker i Registret, som paa Grundlag af Registrering i et andet Unionsland, ønskes registrerede her i Landet, er der paa den ene Side fastsat visse Grunde, af hvilke et udenlandsk Varemærke kan nægtes registreret her, deriblandt at Mærket ikke maa stride mod den offentlige Orden, og paa den anden Side udtalt, at et Varemærke ikke maa anses for stridende mod den offentlige Orden af den Grund alene, at det ikke stemmer med en eller anden Bestemmelse i Lovgivningen om Varemærker, medmindre denne Bestemmelse netop tager Sigte paa den offentlige Orden. Da imidlertid vor Varemærkelovgivning, saaledes som det fremgaar af Forslaget, paa alle Punkter er i Overensstemmelse med Pariserkonventionen, er den ovennævnte Bestemmelse dels overflødig, dels misvisende, for saa vidt som der saavel i Medfør af vor Lovgivning som af Konventionen findes andre Grunde til Nægtelse af et udenlandsk Varemærkes Registrering, end at det strider mod Moralen eller den offentlige Orden.

Hvad særligt angaar Udtalelserne i Konventionens Art. 6, Afsnit B, Stk. 1, Nr. 3 angaaende Mærker, der strider mod den offentlige Orden, henvises til Bemærkningerne til Forslagets § 4, Nr. 3.

Endelig bemærkes, at § 14, Nr. 6 og 7 i den nugældende Lov er udgaet som Overgangsbestemmelser, der har mistet deres Betydning.

Til § 15.

Pariserkonventionen indeholdt allerede i sin tidligere Affattelse i Art. 11 en saalydende Bestemmelse:

„De kontraherende Lande skal i Overensstemmelse med deres nationale Lovgivning, med Hensyn til Genstande, der udstilles paa officielle eller officielt anerkendte internationale Udstillinger, der afholdes inden for et af Landenes Grænser, indrømme en midlertidig Beskyttelse for patenterbare Opfindelser, Brugsmønstre, Mønstre og Varemærker“.

Hertil vedtoges paa Haagerkonferencen følgende Tilføjelse:

„Denne midlertidige Beskyttelse skal ikke kunne forlænge de i Art. 4 ommeldte Frister. Hvis Fortrinsretten senere paa-beraibes, skal hvert Lands Myndigheder kunne regne Fristen tilbage fra den Dag, da Genstanden blev indført paa Udstillingen“.

Meningen med denne Bestemmelse, der med enkelte redaktionelle Ændringer blev bibeholdt ved Konventionens Revision i London, er, at den i Artiklens 1. Stk. omhandlede Udstillingsbeskyttelse ikke skal kunne forlænge de almindelige Prioritetsfrister, der er foreskrevet i Artikel 4, saaledes at de to Frister ikke kan sammenlægges.

Omend denne Udstillingsbeskyttelse — i Særdeleshed i Betragtning af Forslagets øvrige Bestemmelser til Beskyttelse af tidligere Brugers Ret — maa antages at være af væsentlig mindre Betydning for Varemærker end for Patenter og Mønstre, er det dog anset for hensigtsmæssigt ogsaa i nærværende Forslag at optage en særskilt Regel svarende til den reviderede Pariserkonventions Bestemmelser i Artikel 11.

Til § 18.

Bestemmelsen i 3. Stk. findes ikke i den nugældende Varemærkelov, men er anset for praktisk, idet man herved bliver i Stand til, før et Varemærke anmeldes, mod en ringe Kendelse at sikre sig, at et lignende Mærke ikke allerede er registreret, og saaledes eventuelt spare de med en Anmeldelse forbundne Omkostninger.

Til § 19.

Det bemærkes, at den Ophævelsesbestemmelsen vedføjede Sætning „uden at dette dog har Indflydelse paa de i Medfør af disse stedfundne Registreringer“ ifølge Sagens Natur maa forstaaes som de foretagne Registreringshandling, ikke de enkelte Registreringer.

Til § 20.

Da Varemærkeanmeldelser kan henstaa uafgjorte i lang Tid, maa en Bestemmelse som den i 1. Punktum foreslaaede anses for hensigtsmæssig.

Bilag I.**Forslag til Lov om Varemærker.**

§ 1.

Enhver, som her i Riget driver Industri- eller Haandværksvirksomhed, Jordbrug, Bjergværk, Handel eller anden Næring, kan, ved Siden af den ham tilkommende Ret til som Varemærke at benytte sit Navn eller Firma eller Navnet paa en ham tilhørende fast Ejendom, ved Registrering overensstemmende med denne Lovs Forskrifter erhverve Eneret til at benytte særlige Mærker for i den almindelige Omsætning at adskille sine Varer fra andres. Denne Ret omfatter alle Arter af Varer, naar den ikke ved Registreringen er blevet indskrænket til visse Varearter.

§ 2.

Varemærkeregistret føres for hele Riget i København af Direktøren for Patent- og Varemærkevæsenet.

§ 3.

Den, som vil have et Varemærke registreret, skal til Registreringsmyndigheden indgive en skriftlig Anmeldelse, indeholdende Oplysning om Anmelderens Navn eller Firma, Næringsvej og Postadresse samt, naar Retten til Mærket kun skal omfatte visse Arter af Varer, Angivelse af disse Varearter.

Lov Nr. 52 af 11. April 1890 om Beskyttelse for Varemærker*).

§ 1.

Enhver, som her i Riget driver Fabriks- eller Haandværksvirksomhed, Jordbrug, Bjergværk, Handel eller anden Næring, kan, ved Siden af den ham tilkommende Ret til som Varemærke at benytte sit Navn eller Firma eller Navnet paa en ham tilhørende fast Ejendom, ved Registrering overensstemmende med denne Lovs Forskrifter erhverve Eneret til at benytte særlige Varemærker for i den almindelige Omsætning at adskille sine Varer fra andres. Denne Ret skal omfatte alle Arter af Varer, naar den ikke ved Registreringen er blevet indskrænket til visse Varearter.

Varemærket anbringes paa selve Varen eller dens Indpakning (Emballage, Beholdere og deslige).

§ 2.

Varemærkeregistret føres som hidtil for hele Riget i København af en dertil beskikket Registratør.

§ 3.

Den, som vil have et Varemærke registreret, skal til Registratør indlevere eller i betalt Brev indsende en skriftlig Anmeldelse, indeholdende en tydelig Beskrivelse af Mærket og fuldstændig Oplysning om Anmelderens Navn eller Firma, Næringsvej og Postadresse samt, naar Retten til Varemærket kun skal omfatte visse Arter af Varer, Angivelse af disse Varearter.

*) Gengivet, saaledes som den er ændret ved Lovene Nr. 170 af 10. December 1898. Nr. 71 af 29. Marts 1904, Nr. 57 af 12. Januar 1915 og Nr. 46 af 8. Februar 1921.

Mc
1)
af højst
meter i
Eksempl
2)
bestaar
Typer,
Kliché
3)
M
ringsdr
4)
melder
5)
for al
vedtag
havn i
her i
Vegne
tage
rørend
for ha
paabe
§ 14 e
6)
og i h
Mærke
R
rest n
delsen

V
1
udelu
Angiv
ning
Varer
punkt
dens
eller
Bedø
foreli
heder
af M
?
lige
ander

Med Anmeldelsen skal følge:

1) En nøjagtig Gengivelse af Mærket af højst 10 Centimeter i Højden og 14 Centimeter i Bredden paa holdbart Papir i 15 Eksemplarer,

2) for Mærker, der ikke udelukkende bestaar af Ord gengivet med almindelige Typer, en til Mærkets Trykning tjenlig Kliché af samme Størrelse,

3) 60 Kr. i Afgift.

Med Anmeldelser fra udenlandske Næringsdrivende skal yderligere følge:

4) Oplysning om, i hvilket Land Anmelderen er hjemmehørende,

5) en Erklæring om, at Anmelderen for alle Sager, som angaar Varemærket, vedtager Sø- og Handelsretten i København som Værneting samt bemyndiger en her i Riget bosat Fuldmægtig til paa hans Vegne at modtage Søgmaal og til at modtage alle forekommende Meddelelser vedrørende Mærket med samme Virkning som for ham selv, og, for saa vidt Fortrinsret paaberaabes i Henhold til Bestemmelsen i § 14 endvidere

6) Oplysning om, til hvilket Tidspunkt og i hvilket Land, den første Anmeldelse af Mærket er indgivet.

Registreringsmyndigheden meddeler snarest muligt skriftlig Tilstaaelse for Anmeldelsens Modtagelse.

§ 4.

Varemærket maa ikke registreres:

1) naar det mangler Særpræg, eller udelukkende bestaar af Ord, Tegn eller Angivelser, som i den almindelige Omsætning er egnet til at angive det Sted, hvor Varen er fremstillet eller forhandles, Tidspunktet for Varens Fremstilling, dens Art, dens Beskaffenhed, Bestemmelse, Mængde eller Pris — i hvilke Henseender der ved Bedømmelsen maa tages Hensyn til alle foreliggende Forhold, særlig ogsaa Varigheden af den Brug, som maatte være gjort af Mærket —,

2) naar det enten helt eller i det væsentlige er en Gengivelse, Oversættelse eller anden Efterligning af et Mærke, som Regi-

Med Anmeldelsen skal følge:

1. en Afbildning af Mærket paa holdbart Papir i 3 Eksemplarer af højst 10 Centimeter (3,82 Tommer) i Højde og 15 Centimeter (5,74 Tommer) i Bredder;

2. to til Mærkets Trykning tjenlige Typer (Klichéer) af samme Størrelse;

3. 60 Kroner i Afgift for Registreringen og dens Bekendtgørelse.

Registratør skal snarest muligt til Anmelderen aflevere eller, naar behørig Adresse er opgivet, med Posten oversende skriftlig Tilstaaelse for Anmeldelsens Modtagelse samt Dagen og Klokkeslettet for samme. Ved Tilstaaelsen skal heftes et af de indleverede Eksemplarer af Varemærket.

§ 4.

Varemærket maa ikke registreres:

1. naar det mangler Særpræg — ved Bedømmelsen af hvilket alle foreliggende Forhold maa tages i Betragtning, særlig ogsaa Varigheden af den Brug, der maatte være gjort af Mærket —, eller naar det udelukkende bestaar af Ord, som i den almindelige Omsætning kan tjene til at angive det Sted, hvor Varen er fremstillet eller forhandles, Tidspunktet for Varens Fremstilling, dennes Art, Varens Beskaffenhed, Bestemmelse, Mængde eller Pris, eller som ifølge den almindelige Sprogbrug eller den indenfor vedkommende Forretningskredse herskende Brug kendes som Betegnelse for selve Varen eller for den fra en anden næ-

ag I.

om
)

r Fa-
Jord-
i Næ-
lkom-
nytte
aa en
Regi-
Løvs
nytte
lelige
idres.
arar,
levet

aren
ehol-

idtil
lertil

re-
vere
An-
else
om
ngs-
til
rter
ter.

l af

streringsmyndigheden skønner er vitterlig kendt og anvendt her i Landet som Betegnelse for Varer af samme eller lignende Art, medmindre disse hidrører fra Anmelderen selv eller fra nogen, med hvem han er i Fælleseje om Mærket.

3) naar det indeholder urigtige og aabenbart vildledende Angivelser,

4) naar det uden Hjemmel indeholder Portræt af en anden Person end Anmelderen eller Angivelser, der tydeligt fremtræder som Navnet paa en anden Person eller et andet Firma end Anmelderens eller som Navnet paa en anden Mands faste Ejendom,

5) naar det uden Hjemmel bestaar af eller indeholder Statsvaaben, -flag eller andre Statskendetegn eller indenlandske kommunale Vaaben eller Kendetegn, eller Efterligninger heraf,

6) naar det uden Hjemmel bestaar af eller indeholder officielle Kontrol- eller Garantitegn eller -stempler eller Efterligninger heraf og begæres registreret for de samme eller lignende Varearter som dem, for hvilke disse Tegn eller Stempler benyttes,

7) naar det indeholder Fremstillinger, der kan vække Forargelse eller paa anden Maade strider mod den offentlige Orden,

8) naar det er fuldkommen ligt med et Varemærke, som allerede for en anden er registreret eller anmeldt til Registrering, eller frembyder en saadan Lighed med dette, at Mærkerne i deres Helhed, uagtet Forskel i Enkeltheder, i den almindelige Omsætning let lader sig forveksle, med mindre Ligheden beror paa saadanne Betegnelser, som § 7 omhandler, eller Mærkerne vedrører forskellige Arter af Varer.

§ 5.

Finder Registreringsmyndigheden et anmeldt Varemærke uegnet til Registrering, sendes en af Grunde ledsaget Meddelelse herom til Anmelderen. I Tilfælde af endelig Nægtelse af Registreringen tilbagebetales Halvdelen af den erlagte Afgift.

ringsdrivende end Anmelderen hidrørende Vare,

2. naar det uden Hjemmel indeholder andet Navn eller andet Firma end Anmelderens eller Navnet paa en anden Mands faste Ejendom,

3. naar det uden Hjemmel indeholder Statsvaaben eller -kendetegn eller indenlandske kommunale Vaaben eller Kendetegn,

4. naar det indeholder Fremstillinger, der kan vække Forargelse, og

5. naar det er fuldkommen ligt med et Varemærke, som allerede for en anden er registreret eller behørig anmeldt til Registrering, eller med samme frembyder en saadan Lighed, at Mærkerne i deres Helhed uagtet Forskellen i Enkeltheder let kan forveksles; dog maa Registrering ikke nægtes, naar Ligheden beror paa saadanne Betegnelser, som omhandles i § 7, eller naar Mærkerne har Hensyn til forskellige Arter af Varer.

§ 5.

Nægtes Registreringen, skal Underretning herom samt Grunden til Nægtelsen skriftligt meddeles Anmelderen overensstemmende med § 3.

Finder Anmelderen Beslutningen ubeføjet, kan han inden 2 Maaneder derefter indbringe Registrators Beslutning for In-

Finder Anmelderen Beslutningen ubeføjet, kan han inden 3 Maaneder derefter indbringe Registreringsmyndighedens Beslutning for Ministeren for Handel, Industri og Søfart. Adgang til at faa Spørgsmaalet afgjort ved Rettergang udelukkes ikke herved.

§ 6.

Naar Registrering har fundet Sted, sker Bekendtgørelse herom snarest muligt i en ved offentlig Foranstaltning udgivet Registreringstidende.

§ 7.

Hvis et registreret Varemærke indeholder saadanne Ord, Tegn eller Angivelser, som ifølge § 4 ikke særskilt kan registreres, eller hvis det helt eller delvis bestaar af saadanne Tegn eller Mærker, der almindeligt benyttes i visse Arter af Forretninger, udelukkes andre ikke derved fra at benytte de samme Betegnelser eller Dele deraf for deres Varer.

§ 8.

Retten til et registreret Varemærke kan overdrages i eller uden Forbindelse med den Forretning, i hvilken det benyttes.

Overdrager nogen sin Forretning, gaar Retten til de registrerede Varemærker, som benyttes i Forretningen, over til Erhververen, med mindre anden Overenskomst maatte være truffet.

Den, til hvem Retten til et registreret Varemærke er overgaaet, skal herom gøre Anmeldelse til Registreringsmyndigheden, der gør Tilførsel til Varemærkeregistret om det skete.

For enhver saadan Tilførsel, der bliver at bekendtgøre i Registreringstidende, erlægges 15 Kr.

Samme Afgift vil være at erlægge for enhver anden Ændring, der, saa længe Registreringen er i Kraft, tilføres Varemærkeregistret, og om hvilken Bekendtgørelse finder Sted i Registreringstidende.

§ 9.

Registreringen af et Varemærke vedvarer i 10 Aar fra Registreringsdagen at

Forelagte Lovforslag m. m.

denrigsministeren, hvorved hans Adgang til at faa Spørgsmaalet afgjort ved Rettergang dog ikke indskrænkes.

§ 6.

Er der intet til Hinder for Registreringen, skal denne finde Sted, og Bekendtgørelse herom snarest muligt ske i Statstidenden og i en ved offentlig Foranstaltning udgivet Registreringstidende.

§ 7.

Hvis et registreret Varemærke indeholder saadanne Tegn eller Ord, som ifølge § 4 ikke særskilt kan registreres, eller hvis det helt eller delvis bestaar af saadanne Tegn eller Mærker, der almindeligt benyttes i visse Klasser af Forretninger, udelukkes andre ikke derved fra at benytte de samme Betegnelser som Varemærke eller Del af et saadant.

§ 8.

Retten til et registreret Varemærke maa kun overdrages i Forbindelse med den Forretning, i hvilken det benyttes.

Overdrager nogen sin Forretning, gaar Retten til det registrerede Varemærke, som benyttes i Forretningen, over til Erhververen, med mindre der er truffet Overenskomst om, at Overdrageren skal beholde Varemærkeretten, eller at begge maa anvende Mærket til forskellige Arter af Varer.

§ 9.

Beskyttelsen for et registreret Varemærke ophører, naar Anmeldelse om For-

regne og kan derefter fornyes for 10 Aar ad Gangen, naar Begøring herom fremsættes inden Udløbet af den paagældende Registreringsperiode.

Den, som vil begære Registreringen fornyet, skal indgive en overensstemmende med § 3, 1. Stykke, affattet skriftlig Anmeldelse ledsaget af behørig Afbildning af Mærket samt 15 Kr. i Afgift. Kun den, der i Varemærkeregistret staar indført som berettiget til Mærket, har Adgang til at erholde Registreringen fornyet.

Er Anmeldelse om Fornyelse ikke sket inden det i første Stykke angivne Tidspunkt, har Mærkeindehaveren endnu i tre Maaneder Adgang til at begære Registreringen fornyet mod Erlæggelse af en Afgift paa 30 Kr.

Er Fornyelsen ikke begært inden Udløbet af denne Tillægsfrist, anses Registreringen for bortfaldet fra Registreringsperiodens Udløb at regne.

Inden 1 Maaned efter vedkommende Registreringsperiodes Udløb skal Registreringsmyndigheden ved anbefalet Brev underrette den, for hvem Mærket er registreret, eller hans Fuldmægtig (jfr. § 3, Nr. 5) efter den af den paagældende opgivne Postadresse her i Landet, om, at Registreringen i Mangel af behørig fornyet Anmeldelse vil bortfalde.

Finder Registreringsmyndigheden Anmeldelsen mangelfuld, kan Fornyelsen nægtes. Med Hensyn til Underretning om den stedfundne Nægtelse og Klage herover kommer Bestemmelserne i § 5 til Anvendelse.

§ 10.

Finder Ministeren for Handel, Industri og Søfart paa givne Foranledning, at et Varemærke i Henhold til Forskrifterne i § 4, Nr. 3, 5, 6 og 7 ikke burde have været registreret, kan han paabyde Registreringens Ophævelse. Et saadant Paabuds Berettigelse kan dog inden 3 Maaneder efter dets Bekendtgørelse i Registreringstidende af vedkommende indbringes for Domstolene. Sagen har opsættende Virkning.

nyelse ikke sker første Gang inden 10 Aar fra Registreringsdagen og siden inden 10 Aar fra den sidste Fornyelse. Mindst 3 Maaneder inden Udløbet af fornævnte Tidsfrister skal Registratør ved anbefalet Brev underrette den, for hvem Mærket er registreret, eller hans Fuldmægtig (jfr. § 14), efter den af den paagældende opgivne Postadresse her i Landet, om, at Beskyttelsen for Varemærket i Mangel af betimeligt fornyet Anmeldelse vil ophøre.

Vil nogen forny Registreringen skal, han indlevere eller indsende en overensstemmende med § 3 affattet skriftlig Anmeldelse, ledsaget af en saadan Afbildning, som der er foreskrevet, samt 15 Kr. i Registreringsafgift. Har Mærket været registreret for nogen anden end den, som begærer Fornyelsen, skal tillige Anmelderens Ret til Mærket godtgøres.

Fornyelsen skal snarest muligt indføres i Registret, og saadan Tilstaaelse, som i § 3 er paabudt med Hensyn til Anmeldelse om nyt Mærke, meddeles Anmelderen.

Finder Registratør Anmeldelsen mangelfuld, skal han nægte Fornyelsen; i Henseende til Underretning om den stedfundne Nægtelse og Klage over samme kommer Bestemmelserne i § 5 til Anvendelse.

§ 10.

Finder Indenrigsministeren paa givne Foranledning, at et Varemærke i Henhold til Forskrifterne i § 4 Nr. 3 eller 4 ikke burde have været registreret, paabyder han Registreringens Ophævelse, hvilket Paabuds Berettigelse dog af vedkommende kan indbringes til Domstolenes Paakendelse.

Er et Varemærke blevet registreret, som udelukkende bestaar af Tegn eller Mærker, der almindeligt benyttes i visse

Formener nogen, at et Varemærke til Skade for ham er registreret i Modstrid med Bestemmelserne i denne Lov, kan han søge Registreringen ophævet ved Dom.

Er et Varemærke registreret, som enten helt eller i det væsentlige er en Gengivelse, Oversættelse eller anden Efterligning af et Mærke, der skønnes at være vitterligt kendt og anvendt her i Landet som Betegnelse for Varer af samme eller lignende Art, og disse Varer ikke hidrører fra Mærkeindehaveren selv eller fra nogen, med hvem han er i Fælleseje om Mærket, kan enhver, der herved mener sig forurettet, søge Registreringen ophævet ved Dom.

Godtgør nogen, at et oprindeligt af ham anvendt Mærke eller en Efterligning deraf senere er registreret for en anden for Varer af samme eller lignende Art, kan han ved Dom kræve Registreringen ophævet og sig selv kendt berettiget til at erholde det af ham benyttede Mærke registreret, for saa vidt isvrigt intet er til Hinder herfor.

Sag om Ophævelse af et Varemærkes Registrering maa rejses inden 5 Aar fra Registreringsdagen, med mindre den, imod hvem Sagen rejses, paa Registreringens Tidspunkt kendte eller burde kende sin Mangel paa Berettigelse til Mærket.

§ 11.

Hvis nogen uden Indsigelse taaler, at andre bruger et for ham registreret Varemærke, saaledes at det nu skønnes at være en almindelig brugt Betegnelse for Varer af en vis Art, mister han den ved Registreringen opnaaede Eneret til Mærkets Benyttelse.

§ 12.

Naar Registreringen af et Varemærke er ophævet eller i Mangel af Fornyelse bortfaldet, eller naar Indehaveren af Mærket begærer det, skal Mærket udslettes af Registret, og Bekendtgørelse derom ske i Registreringstidende.

Har Ministeren for Handel, Industri og Søfart i Overensstemmelse med Reglerne i § 10 paabudt, at et Mærke skal udslettes, skal Registreringsmyndigheden samtidig med Be-

Klasser af Forretninger, kan det fordres udslettet af enhver, der driver saadan Forretning. Saa vel i dette Tilfælde, som ellers naar nogen antager, at et Varemærkes Registrering er ham til Skade, hører Spørgsmaalet om Registreringens Ophævelse under Domstolenes Afgørelse.

Er Registrering af et Varemærke nægtet i Henhold til § 4 Nr. 5, og Anmelderen under et Søgmaal mod Indehaveren af det tidligere anmeldte eller registrerede Mærke godtgør, at dette oprindeligt er et af ham benyttet Mærke, som den anden har tilregnet sig, kan han ved Dom blive kendt berettiget til at faa Mærket registreret med den Eneret til dets Benyttelse, hvorpaa han havde kunnet gøre Krav, da det blev anmeldt af den anden, saafremt han rejser Sag herom inden et Aar efter, at Bekendtgørelse om Mærkets Registrering er sket i Statstidenden.

§ 11.

Naar Registreringen af et Varemærke er erklæret ophævet, eller Beskyttelsen for et registreret Varemærke er ophørt, eller naar den til Mærket berettigede begærer det, skal Mærket udslettes af Registret, og Bekendtgørelse derom ske i de i § 6 omhandlede Tidender.

Er Mærket ifølge Indenrigsministerens Paabud overensstemmende med § 10 blevet udslettet, skal Registratør tillige derom

kendtgørelsen herom saavidt muligt underrette Mærkets Indehaver.

§ 13.

Den, som paa Varer, der falholdes, eller paa deres Indpakning uhjemlet anbringer en Gengivelse eller Efterligning af en andens Portræt, Navn eller Firma eller af Navnet paa en anden Mands faste Ejendom, eller som benytter en Gengivelse eller Efterligning af en andens registrerede Varemærke, saa vel som den, der falholder de paa saadan Maade betegnede Varer, kan efter Søgmaal fra den forurettedes Side ved Dom kendes uberettiget til at bruge Mærket eller falholde de med samme betegnede Varer.

Har han været eller burdet være vidende om den andens bedre Ret, straffes han med Bøde og i Gentagelsestilfælde med Bøde eller Hæfte i indtil 6 Maaneder, hvorhos han kan tilpligtes at erstatte den forvoldte Skade og borttage de ulovligt anbragte Mærker eller i fornødent Fald tilintetgøre Varerne eller deres Indpakning, for saa vidt de endnu er i hans Besiddelse eller iøvrigt staa til hans Raadighed.

§ 14.

Ved kongelig Anordning kan der gives ogsaa Personer, der uden for Riget driver saadan Næring, som i § 1 omhandlet, og er hjemmehørende i Stater, der gør tilsvarende Indrømmelser for her i Riget hjemmehørende Næringsdrivendes Varemærker, Adgang til ved Registrering at erhverve Eneret til Benyttelsen af Varemærker i Overensstemmelse med nærværende Lov uden Hensyn til, om Mærket er registreret i vedkommende fremmede Stat.

underrette den, for hvem Mærket er registreret.

§ 12.

Den, som paa Varer, der falholdes, eller paa deres Indpakning uhjemlet anbringer en andens Navn eller Firma eller Navnet paa en anden Mands faste Ejendom eller en andens registrerede Varemærke, saa vel som den, der falholder de paa saadan Maade betegnede Varer, kan efter Søgmaal fra den forurettedes Side ved Dom kendes uberettiget til at bruge Mærket eller falholde de med samme betegnede Varer.

Har han været vidende om den andens bedre Ret, straffes han med Bøder fra 200 til 2 000 Kr. og i Gentagelsestilfælde med saadanne Bøder eller Fængsel, hvorhos han kan tilpligtes at erstatte den forvoldte Skade og borttage de ulovligt anbragte Mærker eller i fornødent Fald tilintetgøre Varerne eller deres Indpakning, for saa vidt de endnu ere i hans Besiddelse eller iøvrigt staa til hans Raadighed.

§ 13.

Bestemmelserne i § 12 finde ogsaa Anvendelse, naar en andens Navn eller Firma eller Navnet paa en anden Mands faste Ejendom eller en andens registrerede Varemærke vel ikke gengives uforandret, men Forandringerne ikke ere af anden Beskaffenhed, end at Navnene eller Mærkerne i deres Helhed, uagtet Forskellen i Enkeltbøder, let kunne forveksles.

§ 14.

Ved kongelig Anordning kan det, under Forudsætning af Gensidighed, bestemmes, at den Beskyttelse, som denne Lov hjemler, ogsaa skal blive dem til Del, der uden for Riget drive saadan Forretning som i § 1 omhandlet. I dette Tilfælde komme Lovens Bestemmelser til Anvendelse under Iagttagelse af følgende særlige Regler med Hensyn til de Varemærker, som registreres:

1. Anmeldelsen skal være ledsaget af Bevis for, at Anmelderen har opfyldt de

Endvidere kan det under Forudsætning af Gensidighed ved kongelig Anordning bestemmes, at Næringsdrivende, der er hjemmehørende i andre end de af denne Paragrafs 1. Stykke omfattede Stater, kan erholde Adgang til her i Riget at lade registrere Varemærker, naar det godtgøres, at et tilsvarende Mærke er registreret i vedkommende fremmede Stat for de Varearter, for hvilke Mærket anmeldes til Registrering her.

Med Hensyn til Varemærker, som er registreret i en Stat, der gør tilsvarende Indrømmelser for danske Varemærker, kan der ved kongelig Anordning yderligere fastsættes følgende Bestemmelse:

Har nogen i en eller flere fremmede Stater anmeldt et Varemærke til Registrering og senest 6 Maaneder efter den første af disse Anmelders Indlevering anmeldt det til Registrering her i Riget, skal saadan Anmeldelse i Forhold til senere indtrufne Omstændigheder, saasom andre Anmeldelser eller Mærkets Benyttelse kunne anses som sket samtidig med fornævnte Anmeldelse i fremmed Stat.

De ovennævnte Fortrinsrettigheders Indtræden er dog yderligere betinget af, at Anmeldelsen indeholder Oplysning om, til hvilket Tidspunkt og i hvilket Land den første Anmeldelse er indgivet, samt at der forinden Registreringens Foretagelse og senest 3 Maaneder efter Anmeldelsens Indgivelse her i Landet tilvejebringes Bevis for Indleveringen af den paaberaabte Anmeldelse.

Hvis de ovennævnte Fristers sidste Dag er en Dag, paa hvilken Registreringsmyndighedens Kontor er lukket, forlænges Fristen til den første paafølgende Søgningdag, paa hvilken det er aabent.

Betingelser, som i den fremmede Stat udfordres for at vinde Beskyttelse for Varemærket.

2. Anmelderen skal for alle Sager, som angaa Varemærket, vedtage Sø- og Handelsretten i København som Værneting samt opgive en her i Riget bosat Fuldmægtig, der paa hans Vegne kan modtage Søgemaal.

3. Varemærket beskyttes ikke i videre Omfang eller for længere Tid end i den fremmede Stat.

Med Hensyn til Varemærker, som ere registrerede i en Stat, der gør tilsvarende Indrømmelser for danske Varemærker, kan der endvidere ved kongelig Anordning fastsættes følgende Bestemmelser:

5. Har nogen senest inden 4 Maaneder efter, at Varemærket er blevet anmeldt i den fremmede Stat, anmeldt det til Registrering her i Riget, skal saadan Anmeldelse i Forhold til andre Anmeldelser anses som sket samtidigt med Anmeldelsen i den fremmede Stat.

6. Nægtes Registreringen i Henhold til § 4 Nr. 5, og Anmelderen under et Søgmaal imod Indehaveren af det tidligere anmeldte eller registrerede Mærke godtgør, at dette oprindeligt er et af ham benyttet Mærke, som den anden har tilegnet sig, kan han ved Dom blive kendt berettiget til at faa Mærket registreret med Eneret til dets Benyttelse for den Slags Varer, for hvilket han benyttede Mærket, da den gensidige Beskyttelse indtraadte, saafremt han rejser Sag herom inden 6 Maaneder, efter at den gensidige Beskyttelse indtraadte. Herved gøres dog ingen Indskrænkning i den ved § 10, 3dje Stykke, hjemlede Ret.

7. Sluttes Overenskomsten med et Land, hvis Lovgivning om Varemærker er overensstemmende med denne Lov, kan det fremdeles fastsættes, at ældre Varemærker, der i et saadant Land lovligt ere registrerede for Forretningsdrivende i Landet for Jern- og Trælastvarer, og som alene eller hovedsageligt bestaa i Tal, Bogstaver eller Navne uden fremtrædende ejendommeligt Form, skulle, naar de beskyttes i den

fremmede Stat, her i Landet nyde den særlige Beskyttelse, at andre ikke maa benytte de Tal, Bogstaver eller Navne, hvoraf Mærket bestaar, som Varemærke for samme Arter af Varer, med mindre de derved betegne deres Navn eller Firma eller disses Begyndelsesbogstaver eller allerede have benyttet dem, før Gensidigheden indtraadte. Registrering med saadan Virkning skal dog kun finde Sted inden for den Tid, som nærmere fastsættes ved den kongelige Anordning, og skal Bekendtgørelsen om Registreringen dels angive, for hvilken Art af Varer Registreringen har fundet Sted, dels antyde, at den sker i Henhold til nærværende Lovbestemmelse.

§ 15.

Naar et Varemærke er anvendt for udstillede Genstande paa en af Ministeren for Handel, Industri og Søfart godkendt national eller international Udstilling her i Riget og senest 6 Maaneder efter dets Indførelse paa Udstillingen anmeldes til Registrering her, skal saadan Anmeldelse i Forhold til senere indtrufne Omstændigheder, saasom andre Anmeldelser eller Mærkets Benyttelse, anses som sket samtidig med Mærkets Indførelse paa Udstillingen.

Ved kongelig Anordning kan det under Forudsætning af Gensidighed bestemmes, at det samme skal gælde Varemærker, der er anvendt paa officielle eller officielt anerkendte internationale Udstillinger uden for Riget.

For Varemærker, der forinden Mærket er blevet registreret i en fremmed Stat, har været anvendt paa en international Udstilling som i denne Paragrafs 2. Stykke nævnt, kan Fortrinsret alene kræves fra den Dag, da Varemærket blev indført paa Udstillingen, og kan aldrig overstige 6 Maaneder fra dette Tidspunkt.

§ 16.

De nærmere Bestemmelser om Varemærkeregistrets Indretning og Førelse, om Registreringstidendens Udgivelse, om de i denne Lov omhandlede Bekendtgørelser samt om Regnskabsafleggelsen for de Stats-

§ 15.

Ved kongelige Anordninger kan det bestemmes, at den Beskyttelse, som denne Lov hjemler, paa saadanne Betingelser som vedkommende Anordning nærmere fastsætter, ogsaa skal blive dem til Del, der henholdsvis paa Island eller paa de dansk-vestindiske Øer drive saadan Forretning, som i § 1 omhandlet.

§ 16.

De nærmere Bestemmelser om Varemærkeregistrets Indretning, Form og Førelse, om Registreringstidendens Udgivelse, om de i denne Lov omhandlede Bekendtgørelser samt om Regnskabsafleggelsen for

kassen i Medfør af denne Lov tilfaldende Oppebørsler fastsættes af Ministeren for Handel, Industri og Søfart.

§ 17.

Borgerlige Retstrætter, i hvilke der nedlægges Paastand i Henhold til Bestemmelserne i nærværende Lov, behandles som Handelssager.

Sager, der rejses i Henhold til denne Lovs § 13, 2det Stykke, behandles som Politisager, i København ved Sø- og Handelsretten, og Paatale finder kun Sted, for saa vidt den forurettede begærer det.

§ 18.

Det skal være alle og enhver tilladt at erholde Oplysning af Registret enten ved Eftersyn af samme eller ved Udskrifter, i hvilke dog selve de registrerede Afbildninger ikke kan forlanges gengivet.

For en Udskrift af Registret eller af en original Anmeldelse erlægges en Kendelse til Statskassen af 4 Kroner. For Eftersyn af Registret erlægges ingen Betaling.

En Undersøgelse af, hvorvidt et Varemærke allerede er registreret, kan erholdes foretaget mod Erlæggelse af en Kendelse paa 2 Kr.

§ 19.

Bestemmelserne i nærværende Lov træder i Stedet for Lov om Beskyttelse for Varemærker Nr. 52 af 11. April 1890 jfr. Lov Nr. 170 af 19. December 1898, Lov Nr. 71 af 29. Marts 1904, Lov Nr. 57 af 12. Januar 1915 og Lov Nr. 46 af 8. Februar 1921, uden at dette dog har Indflydelse paa de i Medfør af nævnte Love stedfundne Registreringer.

§ 20.

De ved Lovens Ikrafttræden foreliggende uafgjorte Anmeldelser behandles efter nærværende Lovs Bestemmelser.

Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden fastsættes ved Bekendtgørelse fra Ministeren for Handel, Industri og Søfart.

de Statskassen i Medfør af denne Lov tilfaldende Oppebørsler fastsættes af Indenrigsministeren, der ogsaa beskikker Registratør.

§ 17.

Borgerlige Retstrætter, i hvilke der nedlægges Paastand i Henhold til Bestemmelserne i nærværende Lov, behandles som Handelssager.

Sager, der rejses i Henhold til denne Lovs § 12, 2det Stykke, behandles som offentlige Politisager, og Paatale finder kun Sted, for saa vidt nogen, som er forurettet ved Lovovertrædelsen, begærer det.

§ 18.

Det skal være alle og enhver tilladt at erholde Oplysning af Registret enten ved Eftersyn af samme eller ved Udskrifter, i hvilke dog selve de registrerede Afbildninger ikke kunne forlanges gengivne.

For en Udskrift af Registret eller af en original Anmeldelse erlægges en Kendelse til Statskassen af 4 Kroner. For Eftersyn af Registeret erlægges ingen Betaling.

§ 19.

Bestemmelserne i nærværende Lov træder i Stedet for Lov om Beskyttelse for Varemærker af 2. Juli 1880, uden at dette dog har Indflydelse paa den i Medfør af samme stedfundne Registrering eller dennes Retsvirkning.

Regeringen bemyndiges til ved kongelig Anordning at sætte denne Lov i Kraft paa Færøerne med de Lempelser, som ifølge disse Øers særegne Forhold maatte findes hensigtsmæssige.

Oversættelse.Bilag II.

Konvention angaaende en Union til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret af 20. Marts 1883, revideret i Bryssel den 14. December 1900, i Washington den 2. Juni 1911 og i Haag den 6. November 1925.

Artikel 1.

De kontraherende Lande danner en Union til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret.

Beskyttelsen af den industrielle Ejendomsret har til Genstand Patenter, Brugs-mønstre, industrielle Mønstre og Modeller, Varemærker, Firmanavne, Oprindelsesbetegnelser og Undertrykkelse af illoyal Konkurrence. Industriel Ejendomsret skal forstaaes i videste Betydning og finder Anvendelse ikke blot paa Industri og Handel i egentlig Forstand, men ogsaa paa Landbrugets Omraade (Vin, Korn, Tobaksblade, Frugt, Dyr o. s. v.) og paa Erhverv, hvis Formaal er Udvinning af Raastoffer (Mineralier, Mineralvand o. s. v.).

Under Benævnelsen Patenter er indbefattet de forskellige Slags industrielle Patenter, som tilstaaes i Medfør af de kontraherende Landes Lovgivninger, saasom In-dørselspatenter, Forbedringspatenter, Tillægspatenter og -Certifikater o. s. v.

Artikel 2.

Personer, der tilhører noget af de kontraherende Lande, skal, for saa vidt angaar Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret, i alle Unionens andre Lande nyde de samme Fordele, som hvert Lands Love nu indrømmer eller i Fremtiden maatte indrømme egne Undersaatter eller Statsborgere, alt dog med Forbehold af de Rettigheder, som er særlig hjemlet ved nærværende Konvention. Som Følge heraf skal de have den samme Beskyttelse og den samme Adgang til Retsmidler mod ethvert Indgreb i deres Rettigheder som disse, alt paa Betingelse af, at de opfylder de Vilkaar og iagttager de Formaliteter, som paaahviler Landets egne Statsborgere eller Undersaatter.

For dem, som tilhører Unionen, kan det dog ikke opstilles som Betingelse for at nyde godt af nogen af de industrielle Ejendomsrettigheder, at de skal have Bopæl eller Forretning i det Land, i hvilket Beskyttelse kræves.

Hvert Land har dog forbeholdt sig Frihed til i Lovgivningen at træffe Bestem-melse med Hensyn til den judicielle og administrative Fremgangsmaade og Kompetence og ligeledes i Overensstemmelse med Reglerne for den industrielle Ejendomsrets Beskyttelse nærmere at give Forskrifter for Valg af Hjemsted eller Udnævnelse af en Fuldmægtig.

Artikel 3.

Ligestillede med Personer, der tilhører de kontraherende Lande, er Personer, der tilhører Lande uden for Unionen, naar de er bosat i eller er Indehavere af regulære indu-strielle eller kommercielle Virksomheder i noget Land inden for Unionen.

Artikel 4.

a. Den, som i et af de kontraherende Lande paa foreskrevne Maade har indgivet et Andragende om Patent, Registrering af et Brugsmønster, et industrielt Mønster eller Model eller et Varemærke, eller den, til hvem hans Ret er overgaaet, skal, med Forbehold af Trediemands bedre Ret, inden for de nedenfor fastsatte Frister nyde Fortrinsret med Hensyn til Indlevering af tilsvarende Andragende i de andre Lande.

b. Som Følge heraf skal et Andragende, der senere er indleveret i et af de andre Unionslande inden disse Fristers Udløb, ikke kunne blive erklæret virkningsløst paa Grund af Begivenheder, der er indtrufne i Mellemtiden, saaledes navnlig ikke paa Grund af Indgivelse af et andet Andragende, Opfindelsens Offentliggørelse eller Udøvelse, Falholdelse af Eksemplarer af Mønstret eller Modellen eller Mærkets Benyttelse.

c. De ovennævnte Fortrinsretsfrister skal udgøre 12 Maaneder for Patenter og Brugsmønstre og 6 Maaneder for industrielle Mønstre og Modeller samt for Varemærker.

Disse Frister begynder at løbe fra den Dag, da den første Anmeldelse blev indgivet i et Unionsland. Indgivelsesdagen medregnes ikke i Fristen.

Hvis Fristens sidste Dag er en lovbestemt Helligdag i det Land, hvor Beskyttelsen kræves, skal Fristen forlænges til den første paafølgende Søgnedag.

d. Enhver, der vil gøre Krav paa Fortrinsret fra et tidligere Andragendes Indgivelse, skal afgive en Erklæring om det Tidspunkt, paa hvilket Indleveringen har fundet Sted, saavel som om, i hvilket Land dette er sket. Hvert Land kan bestemme, hvornaar denne Erklæring senest skal være afgivet. Disse Angivelser skal optages i de Offentliggørelser og Udfærdigelser, der udgaar fra vedkommende Myndigheder, særlig paa Patentbrevene og de dertil hørende Beskrivelser.

De kontraherende Lande skal kunne forlange af den, som kræver Fortrinsret, at han skal fremskaffe en Afskrift af det Andragende (Beskrivelse, Tegninger m. v.), som han tidligere har indgivet. Afskriften, hvis Rigtighed skal attesteres af den Myndighed, som har modtaget dette Andragende, skal være fritaget for enhver Legalisation, og den skal i hvert Fald kunne indgives naar som helst inden for en Frist af 3 Maaneder regnet fra Indgivelsen af det senere Andragende.

Det skal kunne forlanges, at den skal være ledsaget af en Bevidnelse fra vedkommende Myndighed om det tidligere Andragendes Dato samt af en Oversættelse.

Andre Formaliteter med Hensyn til Fortrinsretserklæringen skal ikke kunne kræves opfyldt ved Andragendets Indgivelse. Det tilkommer hvert af de kontraherende Lande at fastsætte, hvilke Følger Undladelsen af at opfylde de i nærværende Artikel foreskrevne Formaliteter skal medføre, dog at disse Følger ikke maa gaa videre end til Tabet af Fortrinsretten.

Senere skal yderligere Bevisligheder kunne forlanges.

e. Naar et industrielt Mønster eller Model er anmeldt til Beskyttelse i et Land med Krav om Fortrinsret, der grunder sig paa en Ansøgning om Beskyttelse for et Brugsmønster, skal Fortrinsretsfristen kun være den, der er fastsat for industrielle Mønstre og Modeller.

Desuden er det tilladt i et Land at anmelde et Brugsmønster under Paaberaabelse af en Fortrinsret, der støttes paa en indgivet Ansøgning om Patent, og omvendt.

f. Hvis en Patentansøgning indeholder Krav om Fortrinsret paa Grundlag af flere tidligere Ansøgninger, eller hvis det under Sagens Behandling godtgøres, at en Ansøgning indeholder flere Opfindelser, skal Patentmyndigheden i hvert Fald give Ansøgeren Anledning til at dele Ansøgningen under Iagttagelse af de Forskrifter, som nærmere fastsættes i vedkommende Lands Lovgivning, idet han bevarer som Indgivelsesdag

for hver særskilt Ansøgning Datoen for den oprindelige Ansøgnings Indgivelse, og eventuelt ogsaa den af Fortrinsretten flydende Fordel.

Artikel 4 b.

Patenter, der søges i de forskellige kontraherende Lande af Personer, der tilhører Unionen, skal være uafhængige af Patenter, som er opnaaede for den samme Opfindelse i andre Lande, hvad enten disse tilhører Unionen eller ej.

Denne Bestemmelse skal forstaaes uden nogen Indskrænkning, navnlig saaledes, at de Patenter, der er søgte i Løbet af Fortrinsretsfristen, er uafhængige saavel med Hensyn til de Grunde, der kan bevirke deres Ugyldighed og Bortfald, som med Hensyn til deres normale Løbetid.

Den finder Anvendelse paa alle de Patenter, der eksisterer i det Øjeblik, den træder i Kraft.

Det samme skal i Tilfælde af nye Landes Tiltrædelse gælde for de Patenter, der er i Kraft paa begge Sider i det Øjeblik, Tiltrædelsen finder Sted.

Artikel 5.

Det skal ikke medføre et Patents Bortfald, at Patenthaveren i det Land, hvori han har opnaaet Patentet, indfører Genstande, der er fabrikerede i noget af de til Unionen hørende Lande.

Dog skal ethvert af de kontraherende Lande have Adgang til ved Lov at træffe de nødvendige Forholdsregler til Forhindring af de Misbrug, som maatte kunne følge af den ved Patentet tilstaaede Eneret, f. Eks. ved Undladelse af at udøve Opfindelsen.

Disse Forholdsregler skal ikke kunne gaa ud paa Bortfald af Patentet, medmindre Tilstaaelsen af Tvangslicens maatte være utilstrækkelig til at forebygge saadanne Misbrug.

I hvert Fald skal Patentet ikke kunne gøres til Genstand for saadanne Forholdsregler, førend i det mindste 3 Aar er forløbet fra den Dag, det er tilstaaet, og da kun hvis Patenthaveren ikke kan paaberaabe sig gyldige Undskyldningsgrunde.

Mønsterbeskyttelsen maa under ingen Omstændigheder bortfalde, fordi Genstande svarende til de beskyttede indføres.

Anerkendelse af den ved Registreringen stiftede Ret maa ikke gøres betinget af, at et Registreringsmærke eller en Omtale af Registreringen anbringes paa Varen.

Hvis i et Land Brugen af et registreret Varemærke er obligatorisk, skal Registreringen ikke kunne ophæves førend efter en passende Frist, og i saa Tilfælde kun, hvis Indehaveren ikke kan anføre gyldige Grunde for sin Undladelse af at bruge Mærket.

Artikel 5 b.

En Tillægsfrist af mindst tre Maaneder skal indrømmes til Betaling af de for Opretholdelsen af de industrielle Ejendomsrettigheder fastsatte Afgifter, eventuelt mod Erlæggelse af en Tillægsafgift, saafremt den nationale Lovgivning foreskriver en saadan.

For Patenters Vedkommende forpligter de kontraherende Lande sig desuden til paa nærmere i den nationale Lovgivning fastsatte Betingelser enten at forøge Tillægsfristen til mindst 6 Maaneder eller at aabne Adgang til Genoprettelsen af et Patent, som er bortfaldet paa Grund af manglende Afgiftsbetaling.

Artikel 5 c.

I intet af de kontraherende Lande skal det anses som Indgreb i Patenthaverens Rettigheder:

1) om Bord paa Fartøjer fra Unionens andre Lande at anvende patenterede Opfindelser i Fartøjets Skrog, Maskiner, Takkelage, Udrustning og andet Tilbehør, naar

saadanne Fartøjer midlertidigt eller tilfældigt kommer ind paa Landets Søterritorium, forudsat at disse Opfindelser udelukkende anvendes til Skibets Behov,

2) at bruge patenterede Opfindelser ved Bygning eller Drift af Luftfartøjer eller Transportmidler paa Landjorden fra andre Unionslande eller som Tilbehør til saadanne Befordringsmidler, naar de midlertidigt eller tilfældigt kommer ind i vedkommende Land.

Artikel 6.

Ethvert Varemærke, som paa foreskreven Maade er registreret i Hjemlandet, skal modtages til Registrering og beskyttes i dets oprindelige Skikkelse i de andre Unionslande.

Dog kan afslaaes eller kendes ugyldige:

1) Mærker, der er egnede til at gøre Indgreb i Rettigheder, erhvervet af Tredie-
mand i det Land, hvor Beskyttelsen kræves.

2) Mærker, der savner ethvert Særpræg eller udelukkende bestaar af Tegn eller Angivelser, som i Omsætningen kan tjene til at betegne Varesnes Art, Beskaffenhed, Mængde, Bestemmelse, Værdi, Oprindelsessted eller Frembringelsens Tidspunkt, eller som benyttes i daglig Sprogbrug eller i redelig og fast Handelssædvane i det Land, hvor Beskyttelsen kræves.

Ved Bedømmelsen af et Mærkes Særpræg skal Hensyn tages til alle foreliggende Forhold, navnlig Varigheden af den Brug, der er gjort af Mærket.

3) Mærker, som strider mod Moralen eller den offentlige Orden.

Der er Enighed om, at et Mærke ikke kan anses stridende mod den offentlige Orden af den Grund alene, at det ikke stemmer med en eller anden Bestemmelse i Lovgivningen om Varemærker, medmindre selve denne Bestemmelse netop tager Sigte paa den offentlige Orden.

Som Hjemland skal anses:

det Unionsland, hvor Anmelderen har en regulær Forretningsvirksomhed af industriel eller kommerciel Art, og hvis han ikke har en saadan Virksomhed, det Unionsland, hvor han har sin Bopæl, og hvis han ikke har Bopæl i noget Unionsland, det Land, han tilhører som Statsborger, forsaavidt dette er et Unionsland.

I intet Tilfælde skal Fornyelsen af et Mærkes Registrering i Hjemlandet medføre Forpligtelse til at forny Registreringen i de andre Unionslande, hvor Mærket maatte være blevet registreret.

Fortrinsretten bibeholdes for Mærker, som er anmeldt til Registrering inden den i Artikel 4 fastsatte Frist, selv om Registreringen i Hjemlandet først sker efter Udløbet af denne Frist.

Bestemmelsen i 1. Stk. udelukker ikke Retten til af Anmelderen at kræve Bevis for forskriftsmæssig Registrering udstedt af den kompetente Myndighed i Hjemlandet, men der skal ikke kunne kræves nogen Legalisation af dette Bevis.

Artikel 6 b.

De kontraherende Lande forpligter sig til, enten ex officio, hvis Landets Lovgivning tillader det, eller efter den interesserede Parts Begæring at afslaa eller ophæve Registreringen af ethvert Varemærke, som maatte være en Gengivelse af eller en Efterligning, egnet til at fremkalde Forveksling af et Mærke, som de kompetente Myndigheder i Landet skønner er vitterligt kendt i dette Land som allerede tilhørende en Person fra et andet kontraherende Land og anvendt for Varer af samme eller lignende Art.

Der skal indrømmes en Frist paa mindst tre Aar, i hvilken Udsløttelse af saadanne Mærker kan kræves. Fristen skal løbe fra den Dag, da Mærket blev registreret.

Der skal derimod ikke kunne fastsættes nogen Frist, inden hvilken Mærker, som er begært registreret i ond Tro, skal kunne forlanges udslettet.

Artikel 6 c.

De kontraherende Lande er enige om at afslaa eller ophæve Registreringen og ved dertil egnede Midler at forbyde Brugen, enten som Varemærker, eller som Bestanddele af disse, af Vaaben, Flag og andre Statsemler, tilhørende de kontraherende Lande samt af dem antagne officielle Kontrol- og Garantmærker og -stempler, ligesom alt, hvad der fra et heraldisk Synspunkt maa anses som Efterligning deraf, naar en saadan Brug ikke er tilladt af vedkommende Myndigheder.

Forbudet mod at benytte officielle Kontrol- og Garantmærker og -stempler skal alene finde Anvendelse i Tilfælde, hvor de Mærker, som indeholder den er bestemt til at bruges paa Varer af samme eller lignende Art.

Ved Anvendelsen af disse Bestemmelser er de kontraherende Lande enige om gennem det internationale Bureau i Bern gensidigt at tilstille hverandre en Fortegnelse over de Statsemler, officielle Kontrol- og Garantmærker og -stempler, som de ønsker eller senere maatte ønske — fuldstændigt eller med visse Forbehold — at stille under Beskyttelse af nærværende Artikel, saavel som alle senere Forandringer i denne Fortegnelse. Ethvert af de kontraherende Lande skal i god Tid gøre de notificerede Fortegnelser tilgængelige for Offentligheden.

Ethvert af de kontraherende Lande skal inden for en Frist af 12 Maaneder fra Modtagelsen af Notifikationen at regne gennem det internationale Bureau i Bern kunne tilstille det paagældende Land sine eventuelle Indvendinger.

Med Hensyn til de Statsemler, som er vitterlig kendt, skal de Regler, der er fastsat i nærværende Artikels første Stykke, kun kunne komme til Anvendelse paa de Mærker, der registreres, efter at nærværende Overenskomst er undertegnet.

Med Hensyn til de Statsemler, som ikke maatte være vitterlig kendt, og med Hensyn til de officielle Mærker og Stempler skal disse Bestemmelser kun kunne anvendes paa Mærker, der er registreret senere end 2 Maaneder efter Modtagelsen af den i nærværende Artikels 3. Stk. omhandlede Notifikation.

I Tilfælde af ond Tro skal hvert Land være beføjet til at foranledige udslettet endog saadanne Mærker, som maatte være registreret før Undertegnelsen af nærværende Overenskomst, naar de indeholder Statsemler, officielle Mærker og Stempler.

Personer, der maatte have Tilladelse til at benytte deres eget Lands Statsemler, Mærker og Stempler, skal kunne fortsætte hermed, selv om disse frembyder Lighed med et andet Lands.

De kontraherende Lande forpligter sig til at forbyde enhver uhjemlet Brug i Omsætningen af de andre kontraherende Landes Statsvaaben, naar denne Brug er egnet til at bibringe en fejlagtig Opfattelse med Hensyn til Varernes Oprindelse.

Foranstaaende Bestemmelser skal ikke medføre Indskrænkning i Landenes Beføjelse til i Medfør af Artikel 6, 2. Stk., Nr. 3, at afslaa eller ophæve Registreringen af Mærker, som uden Hjemmel indeholder Vaaben, Flag, Udmærkelsestegn og andre Statsemler eller af et Unionsland antagne officielle Mærker og Stempler.

Artikel 7.

Beskaffenheden af den Vare, for hvilken Mærket er bestemt til at anvendes, kan i intet Tilfælde hindre dets Registrering.

Artikel 7 b.

De kontraherende Lande forpligter sig til at tilstede Registrering af og beskytte Mærker, som tilhører Sammenslutninger, hvis Eksistens ikke strider mod Hjemlandets Lovgivning, selv om disse Sammenslutninger ikke driver Industri- eller Handelsvirksomhed.

Dog skal hvert Land kunne fastsætte de særlige Betingelser, under hvilke en Sammenslutning har Adgang til Beskyttelse for sine Mærker.

Artikel 8.

Firmanavne skal beskyttes i alle Unionens Lande uden Pligt til Anmeldelse eller Registrering, hvad enten de udgør en Del af et Varemærke eller ej.

Artikel 9.

Enhver Vare, der uhjemlet bærer et Varemærke eller et Firmanavn, skal beslaglægges ved Indførslen i de Unionslande, i hvilke dette Mærke eller dette Firmanavn har Ret til lovlig Beskyttelse.

Beslaglæggelsen skal ligeledes iværksættes i det Land, hvor den uhjemlede Anbringelse er foretaget eller i det Land, hvori Varen er blevet indført.

Beslaglæggelsen skal finde Sted paa Begøring enten af Paatalemyndigheden eller af enhver anden kompetent Myndighed, eller af en interesseret Part, være sig en fysisk eller juridisk Person, i Overensstemmelse med hvert Lands nationale Lovgivning.

Myndighederne skal ikke være pligtige at foretage Beslaglæggelse i Tilfælde af Transitering.

Dersom et Lands Lovgivning ikke tillader Beslaglæggelse ved Indførslen, skal Beslaglæggelse erstattes af Forbud mod Indførsel eller af Beslaglæggelse i selve Landet.

Dersom et Lands Lovgivning hverken tilsteder Beslaglæggelse ved Indførslen eller Forbud mod Indførsel eller Beslaglæggelse i selve Landet, skal disse Foranstaltninger, indtil Lovgivningen bliver underkastet den fornødne Forandring, erstattes af saadanne Retsskridt og Retsmidler, som dette Lands Love i lignende Tilfælde tilsikrer dets egne Statsborgere.

Artikel 10.

Den foregaaende Artikels Bestemmelser skal være anvendelige paa enhver Vare, der som Oprindelsesbetegnelse urigtigt bærer et bestemt Steds eller Lands Navn, naar der til denne Betegnelse er føjet et opdigtet eller i svigagtig Hensigt laant Firmanavn.

Som interesseret Part skal under alle Omstændigheder anerkendes Producent, Fabrikant eller Handlende, hvad enten det er en fysisk eller juridisk Person, som er beskæftiget med Produktion, Fabrikation eller Forhandling af denne Vare, og som har sin Forretning enten paa det Sted, som urigtigt er angivet som Oprindelsessted, eller i den Egn, hvor dette Sted er beliggende, eller i det urigtigt angivne Land.

Artikel 10 b.

De kontraherende Lande er pligtige at tilsikre enhver, som tilhører Unionen, en virksom Beskyttelse imod illoyal Konkurrence.

Ved illoyal Konkurrence forstaaes enhver i Konkurrenceøjemed foretagen Handling, som strider mod hæderlig Forretningskik i Industri- og Handelsforhold.

Særlig skal forbydes:

1) Enhver Handling af en saadan Art, at den uanset det anvendte Middels Karakter er egnet til at fremkalde Forveksling med en Konkurrents Varer,

2) alle urigtige Angivelser under Udøvelse af Handelsvirksomhed, for saa vidt de er egnede til at bringe en Konkurrents Varer i Miskredit.

Artikel 10 c.

De kontraherende Lande forpligter sig til at tilsikre enhver, som tilhører de andre Unionslande, Adgang til de fornødne Retsmidler for med Virkning at kunne undertrykke alle de i Artiklerne 9, 10 og 10 b nævnte Handlinger.

De paatager sig endvidere at tilvejebringe Bestemmelser, der hjemler Organisationer og Sammenslutninger, der repræsenterer den interesserede Industri og Handel, og hvis Eksistens ikke strider mod deres eget Lands Love, at rejse Søgmaal eller henvende sig til de administrative Myndigheder til Undertrykkelse af de i Artiklerne 9, 10 og 10 b nævnte Handlinger i den Udstrækning, som Lovgivningen i det Land, hvor Beskyttelsen kræves, hjemler det for Landets egne Organisationer og Sammenslutninger.

Artikel 11.

De kontraherende Lande skal, i Overensstemmelse med deres nationale Lovgivning, med Hensyn til Genstande, der udstilles paa officielle eller officielt anerkendte internationale Udstillinger, der afholdes inden for et af Landenes Grænser, indrømme en midlertidig Beskyttelse for patenterbare Opfindelser, Brugsmønstre, Mønstre og Varemærker.

Denne midlertidige Beskyttelse skal ikke kunne forlænge de i Artikel 4 ommeldte Frister. Hvis Fortrinsretten senere paaberaabes, skal hvert Lands Myndigheder kunne regne Fristen tilbage fra den Dag, da Genstanden blev indført paa Udstillingen.

Ethvert Land skal til Godtgørelse af den udstillede Genstands Identitet og af Tidspunktet for dens Fremstilling paa Udstillingen kunne fordre saadanne Bevisligheder, som det maatte anse paakrævede.

Artikel 12.

Ethvert af de kontraherende Lande forpligter sig til at oprette et særligt Forvaltningsorgan for den industrielle Ejendomsret og et Centralkontor for Meddelelser til Offentligheden om Patenter, Brugsmønstre, Mønstre og Varemærker.

Denne Myndighed skal udgive en periodisk udkommende officiel Tidende.

Artikel 13.

Det internationale Organ, der under Navnet: „Det internationale Bureau til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret“ er oprettet i Bern, er henlagt under den schweiziske Forbundsregerings høje Myndighed, som fastsætter dets Indretning og fører Tilsyn med dets Virksomhed.

Det internationale Bureaus officielle Sprog er Fransk.

Det internationale Bureau indsamler Oplysninger af enhver Art angaaende Beskyttelsen af den industrielle Ejendomsret, sammenfatter og offentliggør dem. Det anstiller Undersøgelser af almindelig Interesse for Unionen og redigerer ved Hjælp af de Dokumenter, der stilles til dets Raadighed af de forskellige Regeringer, et Tidsskrift paa Fransk vedrørende de Spørgsmaal, som angaar Unionens Formaal.

Eksemplarerne af dette Blad saa vel som alle de Dokumenter, der offentliggøres af det internationale Bureau, fordeles mellem Unionslandenes Regeringer i Forhold til det Antal Enheder, hvormed disse i Henhold til det nedenfor anførte bidrager. De yderligere Eksemplarer og Dokumenter, som maatte blive rekvireret af de nævnte Regeringer eller af Selskaber eller private Personer, maa betaales særskilt.

Det internationale Bureau skal til enhver Tid være til Unionslandenes Tjeneste for at skaffe dem de særlige Oplysninger, som de maatte have Brug for, angaaende Spørgsmaal vedrørende den internationale Ordning af den industrielle Ejendomsret. Direktøren for det internationale Bureau udarbejder over Bureauets Virksomhed en aarlig Beretning, der tilstilles alle Unionslandene.

Det internationale Bureaus Udgifter skal bæres i Fællesskab af de kontraherende Lande. Indtil ny Bestemmelse træffes, maa de ikke overskride en Sum af 120 000 schw. Francs aarligt. Denne Sum skal om fornødent kunne forhøjes efter eenstemmig Vedtagelse paa en af de i Artikel 14 omhandlede Konferencer.

Til Bestemmelse af hvert Lands Bidrag til de samlede Udgifter, deles de kontraherende Lande og de Lande, som senere maatte tiltræde Unionen, i 6 Klasser, der hver bidrager i Forhold til et bestemt Antal Enheder, nemlig:

1. Klasse	25	Enheder
2. —	20	—
3. —	15	—
4. —	10	—
5. —	5	—
6. —	3	—

Disse Koefficienter multipliceres med Antallet af Lande i hver Klasse, og Summen af de herved udkomne Produkter angiver det Antal Enheder, med hvilket den samlede Udgift skal deles. Kvotienten angiver da Størrelsen af Udgiftsenheden.

Ethvert af de kontraherende Lande skal ved sin Tiltræden selv fastsætte den Klasse, til hvilken det ønsker sig henført.

Den schweiziske Forbundsregering fører Tilsyn med det internationale Bureaus Udgifter, afholder de nødvendige Forskud og aflægger det aarlige Regnskab, som skal tilstilles alle de andre Regeringer.

Artikel 14.

Nærværende Konvention skal underkastes periodiske Revisioner med det Formaal at indføre saadanne Forbedringer, som gør Unionens System mere fuldkomment.

I dette Øjemed skal der fra Tid til anden i de kontraherende Lande afholdes Konferencer mellem de nævnte Landes Delegerede.

Regeringen i det Land, hvor Konferencen skal finde Sted, forbereder med Bistand af det internationale Bureau denne Konferences Arbejde.

Direktøren for det internationale Bureau skal være til Stede ved Konferencernes Møder og tage Del i Forhandlingerne, men uden Stemmeret.

Artikel 15.

De kontraherende Lande er enige om at forbeholde sig Ret til indbyrdes at indgaa særskilte Overenskomster til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret, dog kun for saa vidt disse Overenskomster ikke strider mod nærværende Konventions Bestemmelser.

Artikel 16.

De Lande, som ikke har sluttet sig til nærværende Konvention, skal have Adgang til paa Begæring at tiltræde denne.

Denne Tiltræden skal ad diplomatisk Vej notificeres den schweiziske Forbundsregering og af denne de øvrige Unionslande.

Saadan Tiltræden skal uden videre medføre Tilslutning til alle i nærværende Konvention indeholdte Bestemmelser og give Adgang til alle deri fastsatte Fordele. Den skal træde i Kraft en Maaned efter, at Meddelelse om Notifikationen af den schweiziske

Forbundsregering er tilstillet de andre Unionslande, medmindre et senere Tidspunkt er blevet angivet af det tiltrædende Land.

Artikel 16 b.

De kontraherende Lande har til enhver Tid Ret til at tiltræde nærværende Konvention, forsaavidt angaar deres Kolonier, Besiddelser, afhængige Lande og Protektorater eller Territorier, der administreres i Kraft af et Mandat fra Folkeforbundet eller for enkelte af dem.

De kan i dette Øjemed enten afgive en almindelig Erklæring, hvorefter alle deres Kolonier, Besiddelser, afhængige Lande, Protektorater og de Territorier, som er angivet i 1. Stk., er indbefattet i Tiltrædelsen, eller udtrykkeligt nævne dem, der er indbefattet i Tiltrædelsen, eller indskrænke sig til at angive, hvilke der skal være udelukket.

Denne Erklæring skal skriftlig notificeres den schweiziske Forbundsregering og af denne de øvrige Unionslande.

De kontraherende Lande skal paa samme Maade kunne opsiges Konventionen for deres Kolonier, Besiddelser, afhængige Lande og Protektorater eller for de Territorier, der er angivet i 1. Stk., eller forsaavidt angaar enkelte af disse.

Artikel 17.

Gennemførelsen af de i nærværende Konvention indeholdte gensidige Forpligtelser er i det Omfang, hvori det maa være nødvendigt, afhængig af, at de forfatningsmæssigt fastsatte Former bliver behørigt iagttaget i saadanne af de kontraherende Lande, som er pligtige at bringe dem til Anvendelse. De forpligter sig til at gøre dette inden for den kortest mulige Frist.

Artikel 17 b.

Konventionen skal forblive i Kraft paa ubegrænset Tid, indtil Udløbet af et Aar fra den Dag at regne, da Opsigelse af den finder Sted.

Saadan Opsigelse skal rettes til den schweiziske Forbundsregering. Den skal kun have Virkning for det opsigende Land, medens Konventionen forbliver i Kraft mellem de andre kontraherende Lande.

Artikel 18.

Nærværende Konvention skal ratificeres, og Ratifikationerne skal deponeres i Haag senest den 1. Maj 1928. Den skal træde i Kraft mellem de Lande, som har ratificeret den on Maaned efter denne Dato. Dog skal den, hvis den ratificeres tidligere af mindst 6 Lande, træde i Kraft mellem disse Lande en Maaned efter, at Deponeringen af den 6. Ratifikation er blevet notificeret dem af den schweiziske Forbundsregering, og for de Lande, som derefter ratificerer, en Maaned efter Notifikationen af hver af disse Ratifikationer.

Denne Konvention skal i Forholdet mellem de Lande, som har ratificeret den, træde i Stedet for Pariserkonventionen af 1883, revideret i Washington den 2. Juni 1911 og dens Slutningsprotokol, hvilke skal forblive i Kraft, forsaavidt angaar Forholdet mellem de Lande, som ikke maatte have ratificeret nærværende Konvention.

Artikel 19.

Nærværende Konvention skal underskrives i et enkelt Eksemplar, hvilket skal deponeres i den nederlandske Regerings Arkiv. En bekræftet Afskrift skal af nævnte Regering tilstilles hver af de kontraherende Landes Regeringer. Til Bekræftelse heraf har de respektive Befuldmægtigede undertegnet nærværende Overenskomst.

Udfærdiget i Haag, i et enkelt Eksemplar, den 6. November 1925.

Bilag III.Oversættelse.

Konvention angaaende en Union til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret af 20. Marts 1883, revideret i Bryssel den 14. December 1900, i Washington den 2. Juni 1911, i Haag den 6. November 1925 og i London den 2. Juni 1934.*)

Artikel 1.

1. De Lande *over for hvilke nærværende Konvention finder Anvendelse* danner en Union til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret.

2. Beskyttelsen af den industrielle Ejendomsret har til Genstand Patenter, Brugs-mønstre, industrielle Mønstre og Modeller, Varemærker, Firmanavne, Oprindelsesbetegnelser og Undertrykkelse af illoyal Konkurrence.

3. Industriel Ejendomsret skal forstaaes i videste Betydning og finder Anvendelse ikke blot paa Industri og Handel i egentlig Forstand, men ogsaa paa Landbrugets Omraade og paa Erhverv, hvis Formaal er Udvinning af Raastoffer *samt paa alle fabrikerede eller naturlige Produkter*, f. Eks. Vin, Korn, Tobaksblade, Frugt, Dyr, Mineralier, Mineralvand, Øl, Blomster og Mel.

4. Under Benævnelsen Patenter er indbefattet de forskellige Slags industrielle Patenter, som tilstaaes i Medfør af Unionslandenes Lovgivninger, saasom Indførselspatenter, Forbedringspatenter, Tillægspatenter og — Certifikater o. s. v.

Artikel 2.

1. Personer, der tilhører *et Unionsland*, skal, for saa vidt angaar Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret, i alle Unionens andre Lande nyde de samme Fordele, som hvert Lands Love nu indrømmer eller i Fremtiden maatte indrømme egne Undersaatter eller Statsborgere, alt dog med Forbehold af de Rettigheder, som er særlig hjemlet ved nærværende Konvention. Som Følge heraf skal de have den samme Beskyttelse og den samme Adgang til Retsmidler mod ethvert Indgreb i deres Rettigheder som disse, alt paa Betingelse af, at de opfylder de Vilkaar og iagttager de Formaliteter, som paahviler Landets egne Statsborgere eller Undersaatter.

2. For dem, som tilhører Unionen, kan det dog ikke opstilles som Betingelse for at nyde godt af nogen af de industrielle Ejendomsrettigheder, at de skal have Bopæl eller Forretning i det Land, i hvilket Beskyttelse kræves.

3. Hvert *Unionsland* har dog forbeholdt sig Frihed til i Lovgivningen at træffe Bestemmelse med Hensyn til den judicielle og administrative Fremgangsmaade og Kompetence og ligeledes i Overensstemmelse med Reglerne for den industrielle Ejendomsrets Beskyttelse nærmere at give Forskrifter for Valg af Hjemsted eller Udnævnelse af en Fuldmægtig.

*) De paa Konferencen i London vedtagne Ændringer i Pariserkonventionen saaledes som denne er affattet efter Revisionen i Haag er fremhævet med *Kursiv*.

Artikel 3.

Ligestillede med Personer, der tilhører *Unionslandene*, er Personer, der tilhører Lande uden for Unionen, naar de er bosat i eller er Indhavere af regulære industrielle eller kommercielle Virksomheder i noget Land inden for Unionen.

Artikel 4.

A-1. Den, som i et af *Unionslandene* paa foreskreven Maade har indgivet Andragende om Patent, Registrering af et Brugsmønster, et industrielt Mønster eller Model eller et Varemærke, eller den, til hvem hans Ret er overgaaet, skal, inden for de nedenfor fastsatte Frister, nyde Fortrinsret med Hensyn til Indlevering af tilsvarende Andragende i de andre Lande.

2. Som fortrinsretsbegrundende skal anerkendes ethvert Andragende, der i Henhold enten til den nationale Lovgivning i et *Unionsland* eller til international Aftale mellem flere *Unionslande* er ligestillet med et forskriftsmæssigt nationalt Andragende.

B. Som Følge heraf skal et Andragende, der senere er indleveret i et af de andre *Unionslande* inden disse Fristers Udløb, ikke kunne blive erklæret virkningsløst paa Grund af Begivenheder, der er indtrufne i Mellemtiden, saaledes navnlig ikke paa Grund af Indgivelse af et andet Andragende, Opfindelsens Offentliggørelse eller Udøvelse, Falholdelse af Eksemplarer af Mønstret eller Modellen eller Mærkets Benyttelse, og disse Begivenheder skal ikke kunne skabe nogen Ret for Trediemand eller foranledige nogen personlig Beføjelse. Det overlades hvert *Unionsland* i sin nationale Lovgivning at fastsætte Regler for de Rettigheder, som er erhvervet af Trediemand forud for Dagen for Indgivelsen af det første fortrinsretsbegrundende Andragende.

C-1. De ovennævnte Fortrinsretsfrister skal udgøre 12 Maaneder for Patenter og Brugsmønstre og 6 Maaneder for industrielle Mønstre og Modeller samt for Varemærker.

2. Disse Frister begynder at løbe fra den Dag, da den første Anmeldelse blev indgivet i et *Unionsland*. Indgivelsesdagen medregnes ikke i Fristen.

3. Hvis Fristens sidste Dag er en lovbestemt Helligdag eller en Dag, paa hvilken Kontoret i det Land, hvor Beskyttelsen kræves, ikke er aabent for Modtagelse af Andragender, skal Fristen forlænges til den første paafølgende Søgnedag.

D-1. Enhver, der vil gøre Krav paa Fortrinsret fra et tidligere Andragendes Indgivelse, skal afgive en Erklæring om det Tidspunkt, paa hvilket Indleveringen har fundet Sted, saavel som om, i hvilket Land dette er sket. Hvert Land kan bestemme, hvornaar denne Erklæring senest skal være afgivet.

2. Disse Angivelser skal optages i de Offentliggørelser og Udfærdigelser, der udgaar fra vedkommende Myndigheder, særlig paa Patentbrevene og de dertil hørende Beskrivelser.

3. *Unionslandene* skal kunne forlange af den, som kræver Fortrinsret, at han skal fremskaffe en Afskrift af det Andragende (Beskrivelse, Tegninger m. v.), som han tidligere har indgivet. Afskriften, hvis Rigtighed skal attesteres af den Myndighed, som har modtaget dette Andragende, skal være fritaget for enhver Legalisation, og den skal i hvert Fald afgiftsfrit kunne indgives naar som helst inden for en Frist af 3 Maaneder regnet fra Indgivelsen af det senere Andragende. Det skal kunne forlanges, at den skal være ledsaget af en Bevidnelse fra vedkommende Myndighed om Dagen for Indgivelsen af det tidligere Andragende samt af en Oversættelse.

4. Andre Formaliteter med Hensyn til Fortrinsretserklæringen skal ikke kunne kræves opfyldt ved Andragendets Indgivelse. Det tilkommer hvert af *Unionslandene* at fastsætte, hvilke Følger Undladelsen af at opfylde de i nærværende Artikel foreskrevne

Formaliteter skal medføre, dog at disse følger ikke maa gaa videre end til Tabet af Fortrinsretten.

5. Senere skal yderligere Bevisligheder kunne forlanges.

E-1. Naar et industrielt Mønster eller Model er anmeldt til Beskyttelse i et Land med Krav om Fortrinsret, der grunder sig paa en Ansøgning om Beskyttelse for et Brugs-mønster, skal Fortrinsretsfristen kun være den, der er fastsat for industrielle Mønstre og Modeller.

2. Desuden er det tilladt i et Land at anmelde et Brugsmonster under Paaberaaelse af en Fortrinsret, der støttes paa en indgivet Ansøgning om Patent, og omvendt.

F. Intet Unionsland skal kunne afslaa en Patentansøgning med den Begrundelse, at den indeholder Krav om Fortrinsret paa Grundlag af flere tidligere Ansøgninger, for saa vidt der efter det paagældende Lands Lovgivning kun foreligger een Opfindelse.

G. Hvis det under en Patentsags Behandling viser sig, at Ansøgningen indeholder flere Opfindelser, skal Ansøgeren være beføjet til at dele Ansøgningen i flere særskilte Ansøgninger og bevare som Indgivelsesdag for hver enkelt af disse Datoen for den oprindelige Ansøgnings Indgivelse og eventuelt ogsaa den af Fortrinsretten flydende Fordel.

H. Fortrinsret skal ikke kunne nægtes med den Begrundelse, at vissé af Opfindelsens Enkeltheder, for hvilke der kræves Fortrinsret, ikke forekommer i de i den fortrinsbegrundende Ansøgning formulerede Patentkrav, for saa vidt disse Enkeltheder tilstrækkelig tydeligt fremgaar af Ansøgnings Akter.

Artikel 4 b.

1. Patenter, der søges i de forskellige Unionslande af Personer, der tilhører Unionen, skal være uafhængige af Patenter, som er opnaaede for den samme Opfindelse i andre Lande, hvad enten disse tilhører Unionen eller ej.

2. Denne Bestemmelse skal forstaas uden nogen Indskrænkning, navnlig saaledes, at de Patenter, der er søgte i Løbet af Fortrinsretsfristen, er uafhængige saavel med Hensyn til de Grunde, der kan bevirke deres Ugyldighed og Bortfald, som med Hensyn til deres normale Løbetid.

3. Den finder Anvendelse paa alle de Patenter, der eksisterer i det Øjeblik, den træder i Kraft.

4. Det samme skal i Tilfælde af nye Landes Tiltrædelse gælde for de Patenter, der er i Kraft paa begge Sider i det Øjeblik, Tiltrædelsen finder Sted.

5. I de forskellige Unionslande skal de Patenter, der meddeles med Anerkendelse af Fortrinsret, have samme Løbetid, som de vilde have faaet, hvis der var ansøgt om og udstedt Patent uden Krav paa Fortrinsret.

Artikel 4 c.

Opfinderen har Ret til at blive nævnt som saadan i Patentbrevet.

Artikel 5.

A-1. Det skal ikke medføre et Patents Bortfald, at Patenthaveren i det Land, hvori han har opnaaet Patentet, indfører Genstande, der er fabrikerede i noget af de til Unionen hørende Lande.

2. Dog skal ethvert af Unionslandene have Adgang til ved Lov at træffe de nødvendige Forholdsregler til Forhindring af de Misbrug, som maatte kunne følge af den ved Patentet tilstaaede Eneret, f. Eks. ved Undladelse af at udøve Opfindelsen.

3. Disse Forholdregler skal ikke kunne gaa ud paa Bortfald af Patentet, medmindre Tilstaaelsen af Tvangslicens maatte være utilstrækkelig til at forebygge saadanne Misbrug.

4. I hvert Fald skal *Tvangslicens* ikke kunne kræves tilstaaet, førend 3 Aar er forløbet fra den Dag, Patentet blev udstedt, og denne *Licens* skal kun kunne tilstaaes, hvis Patenthaveren ikke kan paaberaabe sig gyldige Undskyldningsgrunde. *Foranstaltninger til Iværksættelse af et Patents Bortfald skal ikke kunne træffes, førend 2 Aar er forløbet fra Tilstaaelsen af den første Tvangslicens.*

5. *Foranstaaende Bestemmelser skal med de fornødne Modifikationer ogsaa komme til Anvendelse paa Brugsmonstre.*

B. Mønsterbeskyttelsen maa under ingen Omstændigheder bortfalde, hverken fordi Monsterretten ikke udøves, eller fordi Genstande svarende til de beskyttede indføres.

C-1. Hvis i et Land Brugen af et registreret Varemærke er obligatorisk, skal Registreringen ikke kunne ophæves førend efter en passende Frist, og i saa Tilfælde kun, hvis Indehaveren ikke kan anføre gyldige Grunde for sin Undladelse af at bruge Mærket.

2. *At Indehaveren af et Varemærke bruger dette i en Form, som kun ved Enkeltheder, der ikke forandrer Mærkets distinktive Karakter, afviger fra den Form, hvori det er blevet registreret i et Unionsland, skal hverken medføre Registreringens Ugylldighed eller formindske den Beskyttelse, der ydes Mærket.*

3. *At det samme Mærke bruges for Varer af samme eller lignende Art af Industri- eller Handelsvirksomheder, som efter den nationale Lovgivnings Regler i det Land, hvor Beskyttelsen kræves, betragtes som værende i Fælleseje om et Mærke, skal hverken være til Hinder for Registrering eller paa nogen Maade formindske den Beskyttelse, der ydes vedkommende Mærke i noget Unionsland, medmindre Anvendelsen bevirker, at Almenheden vildledes, eller Brugen strider mod det offentlige Interesse.*

D. Anerkendelse af Beskyttelsesretten maa ikke gøres betinget af, at en Betegnelse for eller en Omtale af Patentet, Brugsmonstret, Registreringen af Varemærket, det industrielle Monster eller den industrielle Model anbringes paa Varen.

Artikel 5 b.

1. En Tillægsfrist af mindst 3 Maaneder skal indrømmes til Betaling af de for Opretholdelsen af de industrielle Ejendomsrettigheder fastsatte Afgifter, eventuelt mod Bræggelse af en Tillægsafgift, saafremt den nationale Lovgivning foreskriver en saadan.

2. For Patenters Vedkommende forpligter *Unionslandene* sig desuden til paa nærmere i den nationale Lovgivning fastsatte Betingelser enten at forøge Tillægsfristen til mindst 6 Maaneder eller at aabne Adgang til Genoprettelsen af et Patent, som er bortfaldet paa Grund af manglende Afgiftsbetaling.

Artikel 5 c.

I intet af *Unionslandene* skal det anses som Indgreb i Patenthaverens Rettigheder:

- (1) om Bord paa Fartøjer fra Unionens andre Lande at anvende patenterede Opfindelser i Fartøjets Skrog, Maskiner, Takkelage, Udrustning og andet Tilbehør, naar saadanne Fartøjer midlertidigt eller tilfældigt kommer ind paa Landets Søterritorium, forudsat at disse Opfindelser udelukkende anvendes til Skibets Behov,
- (2) at bruge patenterede Opfindelser ved Bygning eller Drift af Luftfartøjer eller Transportmidler paa Landjorden fra andre Unionslande eller som Tilbehør til saadanne Befordringsmidler, naar de midlertidigt eller tilfældigt kommer ind i vedkommende Land.

Artikel 6.

A. Ethvert Varemærke, som paa foreskrevne Maade er registreret i Hjemlandet, skal *med de nedenfor angivne Forbehold* modtages til Registrering og beskyttes i dets oprindelige Skikkelse i de andre Unionslande. *Disse Lande skal dog, førend endelig Registrering foretages, kunne kræve tilvejebragt et Bevis for Registrering i Hjemlandet udstedt af den kompetente Myndighed.* Der skal ikke kunne kræves nogen Legalisation af dette Bevis.

B-1. Dog kan afslaaes eller kendes ugyldige:

- (1) Mærker der er egnede til at gøre Indgreb i Rettigheder, erhvervet af Trediemand i det Land, hvor Beskyttelsen kræves,
- (2) Mærker, der savner ethvert Særpræg eller udelukkende bestaar af Tegn eller Angivelser, som i Omsætningen kan tjene til at betegne Varenes Art, Beskaffenhed, Mængde, Bestemmelse, Værdi, Oprindelsessted eller Frembringelsens Tidspunkt, eller som benyttes i daglig Sprogbrug eller i redelig og fast Handelssædvane i det Land, hvor Beskyttelsen kræves. Ved Bedømmelsen af et Mærkes Særpræg skal Hensyn tages til alle foreliggende Forhold, navnlig Varigheden af den Brug, der er gjort af Mærket.
- (3) Mærker, som strider mod Moralen eller den offentlige Orden, *især saadanne, som er egnede til at vildlede Offentligheden.* Der er Enighed om, at et Mærke ikke skal kunne anses stridende mod den offentlige Orden af den Grund alene, at det ikke stemmer med en eller anden Bestemmelse i Lovgivningen om Varemærker, medmindre selve denne Bestemmelse netop tager Sigte paa den offentlige Orden.

2. *Varemærker skal i de andre Unionslande ikke kunne afslaaes alene under Henvisning til, at de i Enkeltheder adskiller sig fra de i Hjemlandet beskyttede, naar disse Enkeltheder blot ikke forandrer Mærkernes distinktive Karakter og ej heller ændrer Mærkernes Identitet i Forhold til den i vedkommende Hjemland foretagne Registrering.*

C. Som Hjemland skal anses det Unionsland, hvor Anmelderen har en regulær Forretningsvirksomhed af industriel eller kommerciel Art, og, hvis han ikke har en saadan Virksomhed, det Unionsland, hvor han har sin Bopæl, og hvis han ikke har Bopæl i noget Unionsland, det Land, han tilhører som Statsborger, for saa vidt dette er et Unionsland.

D. *Naar et Varemærke er blevet forskriftsmæssig registreret i Hjemlandet og derefter i et eller flere andre Unionslande, skal ethvert af de paagældende Mærker fra Registreringsdagen at regne betragtes som uafhængigt af Mærket i Hjemlandet, for saa vidt vedkommende Mærke er i Overensstemmelse med den nationale Lovgivning i de paagældende fremmede Lande.*

E. I intet Tilfælde skal Fornyetelsen af et Mærkes Registrering i Hjemlandet medføre Forpligtelse til at forny Registreringen i de andre Unionslande, hvor Mærket maatte være blevet registreret.

F. Fortrinsretten bibeholdes for Mærker, som er anmeldt til Registrering inden den i Artikel 4 fastsatte Frist, selv om Registreringen i Hjemlandet først sker efter Udløbet af denne Frist.

Artikel 6 b.

1. *Unionslandene forpligter sig til, enten ex officio, hvis Landets Lovgivning tillader det, eller efter den interesserede Parts Begæring at afslaa eller ophæve Registreringen af ethvert Varemærke, som er en Gengivelse, Efterligning eller Oversættelse egnet til at fremkalde Forveksling af et Mærke, som de kompetente Myndigheder i Landet skønner er vitterlig kendt i dette Land som allerede tilhørende en Person, der er berettiget efter nærværende Konvention, og anvendt for Varer af samme eller lignende Art. Det samme skal ogsaa gælde,*

naar den væsentlige Del af Mærket er en Gengivelse af et saadant vitterlig kendt Mærke eller en Efterligning, der er egnet til at fremkalde Forveksling dermed.

2. Der skal indrømmes en Frist paa mindst 3 Aar, i hvilken Udslettelse af saadanne Mærker kan kræves. Fristen skal løbe fra den Dag, da Mærket blev registreret.

3. Der skal derimod ikke kunne fastsættes nogen Frist, inden hvilken Mærker, som er begært registreret i ond Tro, skal kunne forlanges udslettet.

Artikel 6 c.

1. *Unionslandene* er enige om at afslaa eller ophæve Registreringen og ved dertil egnede Midler at forbyde Brugen enten som Varemærker, eller som Bestanddele af disse, af Vaaben, Flag og andre Statsemler, tilhørende *Unionslandene* samt af dem antagne officielle Kontrol- og Garantimærker og -stempler, ligesom alt, hvad der fra et heraldisk Synspunkt maa anses som Efterligning deraf, naar en saadan Brug ikke er tilladt af vedkommende Myndigheder.

2. Forbudet mod at benytte officielle Kontrol- og Garantimærker og -stempler skal alene finde Anvendelse i Tilfælde, hvor de Mærker, som indeholder dem, er bestemt til at bruges paa Varer af samme eller lignende Art.

3. Ved Anvendelsen af disse Bestemmelser er *Unionslandene* enige om gennem det internationale Bureau i Bern gensidigt at tilstille hverandre en Fortegnelse over de Statsemler, officielle Kontrol- og Garantimærker og -stempler, som de ønsker eller senere maatte ønske — fuldstændigt eller med visse Forbehold — at stille under Beskyttelse af nærværende Artikel saavel som alle senere Forandringer i denne Fortegnelse. Ethvert af *Unionslandene* skal i god Tid gøre de notificerede Fortegnelser tilgængelige for Offentligheden.

4. Ethvert af *Unionslandene* skal inden for en Frist af 12 Maaneder fra Modtagelsen af Notifikationen at regne gennem det internationale Bureau i Bern kunne tilstille det paagældende Land sine eventuelle Indvendinger.

5. Med Hensyn til de Statsemler, som er vitterlig kendt, skal de Regler, der er fastsat i nærværende Artikels første Stykke, kun kunne komme til Anvendelse paa de Mærker, der registreres efter den 6. November 1925.

6. Med Hensyn til de Statsemler, som ikke maatte være vitterlig kendt, og med Hensyn til de officielle Mærker og Stempler skal disse Bestemmelser kun kunne anvendes paa Mærker, der er registreret senere end 2 Maaneder efter Modtagelsen af den i nærværende Artikels tredje Stykke omhandlede Notifikation.

7. I Tilfælde af ond Tro skal hvert Land være beføjet til at foranledige udslettet endog saadanne Mærker, som maatte være registreret før den 6. November 1925, naar de indeholder Statsemler, officielle Mærker og Stempler.

8. Personer, der maatte have Tilladelse til at benytte deres eget Lands Statsemler, Mærker og Stempler, skal kunne fortsætte hermed, selv om disse frembyder Lighed med et andet Lands.

9. *Unionslandene* forpligter sig til at forbyde enhver uhjemlet Brug i Omsætningen af de andre *Unionslandes* Statsvaaben, naar denne Brug er egnet til at bibringe en fejl-agtig Opfattelse med Hensyn til Varernes Oprindelse.

10. Foranstaaende Bestemmelser skal ikke medføre Indskrænkning i Landenes Beføjelse til i Medfør af Artikel 6, *Afsnit B, Stykke 1*, Nr. 3, at afslaa eller ophæve Registreringen af Mærker, som uden Hjemmel indeholder Vaaben, Flag, Udmærkelsestegn og andre Statsemler eller af et Unionsland antagne officielle Mærker og Stempler.

Artikel 6 d.

1. *Naar Gyldigheden af Overdragelsen af et Varemærke ifølge Lovgivningen i et Unionsland er betinget af, at den sker samtidig med Overdragelse af den Virksomhed eller Kundekreds, hvortil Mærket hører, skal det være tilstrækkeligt til gyldig Overdragelse, at der til Erhververen overdrages den Del af Virksomheden eller Kundekredsen, som findes i dette Land, tilligemed Eneretten til der at fabrikere eller sælge Varer med det paagældende Mærke.*

2. *Denne Bestemmelse skal ikke paalægge Unionslandene nogen Pligt til at godkende Overdragelsen af et Mærke, hvis Erhververens Brug af dette i Virkeligheden vil kunne medføre en Vildledelse af Offentligheden, i Særdeleshed med Hensyn til Oprindelsen, Beskaffenheden eller Hovedegenskaberne vedrørende de Varer, for hvilke Mærket skal anvendes.*

Artikel 7.

Beskaffenheden af den Vare, for hvilken Mærket er bestemt til at anvendes, kan i intet Tilfælde hindre dets Registrering.

Artikel 7 b.

1. *Unionslandene forpligter sig til at tilstede Registrering af og beskytte Fællesmærker, som tilhører Sammenslutninger, hvis Eksistens ikke strider mod Hjemlandets Lovgivning, selv om disse Sammenslutninger ikke driver Industri- eller Handelsvirksomhed.*

2. *Hvert Land skal kunne fastsætte de særlige Betingelser, under hvilke et Fællesmærke skal kunne beskyttes, og det skal kunne nægte Beskyttelsen, hvis dette Mærke strider mod det offentlige Interesse.*

3. *Dog skal Beskyttelse for saadanne Mærker ikke kunne nægtes nogen Sammenslutning, hvis Eksistens ikke strider mod Hjemlandets Lovgivning, med den Begrundelse, at Sammenslutningen ikke er domicilieret i det Land, hvor Beskyttelsen kræves, eller ikke er konstitueret i Overensstemmelse med dette Lands Lovgivning.*

Artikel 8.

Firmanavne skal beskyttes i alle Unionens Lande uden Pligt til Anmeldelse eller Registrering, hvad enten de udgør en Del af et Varemærke eller ej.

Artikel 9.

1. *Enhver Vare, der uhjemlet bærer et Varemærke eller et Firmanavn, skal beslaglægges ved Indførslen i de Unionslande, i hvilke dette Mærke eller dette Firmanavn har Ret til lovlig Beskyttelse.*

2. *Beslaglæggelsen skal ligeledes iværksættes i det Land, hvor den uhjemlede Anbringelse er foretaget, eller i det Land, hvori Varen er blevet indført.*

3. *Beslaglæggelsen skal finde Sted paa Begæring enten af Paatalemyndigheden eller af enhver anden kompetent Myndighed, eller af en interesseret Part, være sig en fysisk eller juridisk Person, i Overensstemmelse med hvert Lands nationale Lovgivning.*

4. *Myndighederne skal ikke være pligtige at foretage Beslaglæggelse i Tilfælde af Transitering.*

5. *Dersom et Lands Lovgivning ikke tillader Beslaglæggelse ved Indførslen, skal Beslaglæggelse erstattes af Forbud mod Indførsel eller af Beslaglæggelse i selve Landet.*

6. *Dersom et Lands Lovgivning hverken tilsteder Beslaglæggelse ved Indførslen eller Forbud mod Indførsel eller Beslaglæggelse i selve Landet, skal disse Foranstaltninger,*

indtil Lovgivningen bliver underkastet den fornødne Forandring, erstattes af saadanne Retsskridt og Retsmidler, som dette Lands Love i lignende Tilfælde tilsikrer dets egne Statsborgere.

Artikel 10.

1. Den foregaaende Artikels Bestemmelser skal være anvendelige paa enhver Vare, der som Oprindelsesbetegnelse urigtigt bærer et bestemt Steds eller Lands Navn, naar der til denne Betegnelse er føjet et opdigtet eller i svingagtig Hensigt laant Firmanavn.

2. Som interesseret Part skal under alle Omstændigheder anerkendes Producent, Fabrikant eller Handlende, hvad enten det er en fysisk eller juridisk Person, som er beskæftiget med Produktion, Fabrikation eller Forhandling af denne Vare, og som har sin Forretning enten paa det Sted, som urigtigt er angivet som Oprindelsessted, eller i den Egn, hvor dette Sted er beliggende, eller i det urigtigt angivne Land, eller i det Land, hvor den urigtige Oprindelsesangivelse er bragt til Anvendelse.

Artikel 10 b.

1. *Unionslandene* er pligtige at tilsikre enhver, som tilhører Unionen, en virksom Beskyttelse imod illoyal Konkurrence.

2. Ved illoyal Konkurrence forstaas enhver i Konkurrenceøjemed foretagen Handling, som strider mod hæderlig Forretningsskik i Industri- og Handelsforhold.

3. Særlig skal forbydes:

- (1) Enhver Handling af en saadan Art, at den uanset det anvendte Middels Karakter er egnet til at fremkalde Forveksling med en Konkurrents *Forretning, hans Varer eller hans industrielle eller kommercielle Virksomhed*,
- (2) alle urigtige Angivelser under Udøvelse af Handelsvirksomhed, for saa vidt de er egnede til at bringe en Konkurrents *Forretning, hans Varer eller hans industrielle eller kommercielle Virksomhed* i Miskredit.

Artikel 10 c.

1. *Unionslandene* forpligter sig til at tilsikre enhver, som tilhører de andre Unionslande, Adgang til de fornødne Retsmidler for med Virkning at kunne undertrykke alle de i Artiklerne 9, 10 og 10 b nævnte Handlinger.

2. De paatager sig endvidere at tilvejebringe Bestemmelser, der hjemler Organisationer og Sammenslutninger, der repræsenterer de interesserede *Industridrivende, Producenter og Handlende*, og hvis Eksistens ikke strider mod deres eget Lands Love, at rejse Søgmaal eller henvende sig til de administrative Myndigheder til Undertrykkelse af de i Artiklerne 9, 10 og 10 b nævnte Handlinger i den Udstrækning, som Lovgivningen i det Land, hvor Beskyttelsen kræves, hjemler det for Landets egne Organisationer og Sammenslutninger.

Artikel 11.

1. *Unionslandene* skal i Overensstemmelse med deres nationale Lovgivning med Hensyn til Genstande, der udstilles paa officielle eller officielt anerkendte internationale Udstillinger, der afholdes inden for et af Landenes Grænser, indrømme en midlertidig Beskyttelse for patenterbare Opfindelser, Brugsmønstre, Mønstre og Varemærker.

2. Denne midlertidige Beskyttelse skal ikke kunne forlænge de i Artikel 4 ommeldte Frister. Hvis Fortrinsretten senere paaberaabes, skal hvert Lands Myndigheder kunne regne Fristen tilbage fra den Dag, da Genstanden blev indført paa Udstillingen.

3. Ethvert Land skal til Godtgørelse af den udstillede Genstands Identitet og af Tidspunktet for dens Fremstilling paa Udstillingen kunne fordre saadanne Bevisligheder, som det maatte anses paakrævede.

Artikel 12.

1. Ethvert af *Unionslandene* forpligter sig til at oprette et særligt Forvaltningsorgan for den industrielle Ejendomsret og et Centralkontor for Meddelelser til Offentligheden om Patenter, Brugsmønstre, Mønstre og Varemærker.

2. Denne Myndighed skal udgive en periodisk udkommende officiel Tidende. *Den skal regelmæssigt offentliggøre.*

- a) *Navnene paa Indehaverne af meddelte Patenter med en kort Angivelse af de patenterede Opfindelser,*
- b) *Gengivelser af registrerede Varemærker.*

Artikel 13.

1. Det internationale Organ, der under Navnet: „Det internationale Bureau til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret“ er oprettet i Bern, er henlagt under den schweiziske Forbundsregjerings høje Myndighed, som fastsætter dets Indretning og fører Tilsyn med dets Virksomhed.

2. Det internationale Bureaus officielle Sprog er Fransk.

3. Det internationale Bureau indsamler Oplysninger af enhver Art angaaende Beskyttelsen af den industrielle Ejendomsret, sammenfatter og offentliggør dem. Det anstiller Undersøgelser af almindelig Interesse for Unionen og redigerer ved Hjælp af de Dokumenter, der stilles til dets Raadighed af de forskellige Regeringer, et Tidsskrift paa Fransk vedrørende de Spørgsmaal, som angaar Unionens Formaal.

4. Eksemplarerne af dette Blad saa vel som alle de Dokumenter, der offentliggøres af det internationale Bureau, fordeles mellem Unionslandenes Regeringer i Forhold til det Antal Enheder, hvormed disse i Henhold til det nedenfor anførte bidrager. De yderligere Eksemplarer og Dokumenter, som maatte blive rekvireret af de nævnte Regeringer eller af Selskaber eller private Personer, maa betaales særskilt.

5. Det internationale Bureau skal til enhver Tid være til Unionlandenes Tjeneste for at skaffe dem de særlige Oplysninger, som de maatte have Brug for, angaaende Spørgsmaal vedrørende den internationale Ordning af den industrielle Ejendomsret. Direktøren for det internationale Bureau udarbejder over Bureauets Virksomhed en aarlig Beretning, der tilstilles alle Unionslandene.

6. Det internationale Bureaus *ordinære* Udgifter skal bæres i Fællesskab af *Unionslandene*. Indtil ny Bestemmelse træffes, maa de ikke overskride en Sum af 120 000 schweiziske Francs aarligt. Denne Sum skal om fornødent kunne forhøjes efter eenstemmig Vedtagelse paa en af de i Artikel 14 omhandlede Konferencer.

7. *De ordinære Udgifter omfatter hverken Udgifter til diplomatiske eller administrative Konferencer eller Udgifter, der skyldes specielt Arbejde eller Publikationer udført i Overensstemmelse med en Konferences Beslutninger. Disse Udgifter, hvis aarlige Beløb ikke maa overstige 20 000 schweiziske Francs, skal fordeles mellem Unionslandene i Forhold til det Bidrag, som de betaler til det internationale Bureaus Virksomhed i Henhold til Bestemmelserne nedenfor i Afsnit 8.*

Artikel 16 b.

1. Ethvert Unionsland kan til enhver Tid skriftlig notificere den schweiziske Forbundsregering, at nærværende Konvention skal komme til Anvendelse paa alle eller en Del af dets Kolonier, Protektorater, Territorier under Mandat eller andre Territorier, der er underlagt dets Myndighed, og alle Territorier under Suveræniteten, og Konventionen skal bringes til Anvendelse paa alle de i Notifikationen omhandlede Territorier 1 Maaned efter, at der af den schweiziske Forbundsregering er givet Underretning om Notifikationen til de andre Unionslande, medmindre der er blevet angivet et senere Tidspunkt i Notifikationen. I Mangel af saadan Notifikation skal Konventionen ikke komme til Anvendelse paa disse Territorier.

2. Ethvert Unionsland skal til enhver Tid skriftlig kunne notificere den schweiziske Forbundsregering, at nærværende Konvention helt eller delvis skal ophøre at være anvendelig paa de Territorier, om hvilke der er sket den i foregaaende Afsnit omhandlede Notifikation, og Konventionen ophører at være anvendelig paa de i denne Notifikation nævnte Territorier 12 Maaned efter Modtagelse af den til den schweiziske Forbundsregering rettede Notifikation.

3. Alle Notifikationer, der i Henhold til Bestemmelserne i Afsnit 1 og 2 rettes til den schweiziske Forbundsregering, skal af nævnte Regering bringes til alle Unionslandenes Kundskab.

Artikel 17.

Gennemførelsen af de i nærværende Konvention indeholdte gensidige Forpligtelser er i det Omfang, hvori det maa være nødvendigt, afhængig af, at de forfatningsmæssigt fastsatte Former bliver behørigt iagttaget i saadanne af Unionslandene, som er pligtige at bringe dem til Anvendelse. De forpligter sig til at gøre dette inden for den kortest mulige Frist.

Artikel 17 b.

1. Konventionen skal forblive i Kraft paa ubegrænset Tid, indtil Udløbet af 1 Aar fra den Dag at regne, da Opsigelse af den finder Sted.

2. Saadan Opsigelse skal rettes til den schweiziske Forbundsregering. Den skal kun have Virkning for det Land, i hvis Navn Opsigelsen er foretaget, medens Konventionen forbliver i Kraft mellem de andre Unionslande.

Artikel 18.

1. Nærværende Konvention skal ratificeres, og Ratifikationsdokumenterne skal deponeres i London senest den 1. Juli 1938. Den skal træde i Kraft mellem de Lande, i hvis Navn den er ratificeret, 1 Maaned efter denne Dato. Dog skal den, hvis den ratificeres tidligere, for mindst 6 Landes Vedkommende træde i Kraft mellem disse Lande 1 Maaned efter, at Deponeringen af den sjette Ratifikation er blevet notificeret dem af den schweiziske Forbundsregering, og for de Lande, i hvis Navn den derefter ratificeres, 1 Maaned efter Notifikationen af hver af disse Ratifikationer.

2. De Lande, i hvis Navn Ratifikationsdokumenterne ikke er blevet deponeret inden for den i foregaaende Afsnit fastsatte Frist, skal have Adgang til Tiltrædelse efter Bestemmelserne i Artikel 16.

3. Nærværende Konvention skal i Forholdet mellem de Lande, over for hvilke den finder Anvendelse, træde i Stedet for Pariserkonventionen af 1883 og de følgende reviderede Konventioner.

4. For saa vidt angaar de Lande, over for hvilke nærværende Konvention ikke finder Anvendelse, men over for hvilke den i Haag i 1925 reviderede Pariserkonvention finder Anvendelse, skal denne sidste vedblivende være i Kraft.

5. *Paa samme Maade skal, for saa vidt angaar de Lande, over for hvilke hverken nærværende Konvention eller den i Haag reviderede Pariserkonvention finder Anvendelse, den i Washington i 1911 reviderede Pariserkonvention forblive i Kraft.*

Artikel 19.

Nærværende Konvention skal underskrives i et enkelt Eksemplar, hvilket skal deponeres i *Storbritannien og Nordirlands* Regerings Arkiv. En bekræftet Afskrift skal af nævnte Regering tilstilles hvert *Unionslands* Regering.

Udfærdiget i *London*, i et enkelt Eksemplar, den 2. Juni 1934.

F
o
r
v
e
r
v

e

f

s

l

l

c

: